

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת בהעלותך • י"א סיון ה'תשפ"ב

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

התקשרות

א'תנ"ב

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפרשת השבוע • הלכות,
מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים • יומנים ותאריכי
חב"ד • שניים מקרא ואחד תרגום

...כיוון שהרבי אף פעם לא "פשט את הרגל" חס ושלום, צריכים לידע שכל הברכות וההבטחות של הרבי - ה"חובות" שלקח על עצמו - בודאי יתקיימו בפועל. כל אלה שהרבי בירך אותם בבני חיי ומזונא רויחי, וכן אלה שהרבי בירך אותם שהקב"ה ימציא להם שידוכים הגונים - בודאי יקבלו את הברכות במלואן.

אבל, יש צורך בעשיית כלים. ההשפעות של הרבי ישנן, אבל צריכים לעשות כלים כדי לקבל את ההשפעות.

והכלי לקבלת ההשפעה של הרבי הוא, כאמור, שינוי הרגילות, ועל-ידי זה זוכים לקבלת ברכותיו של הרבי בכל המצטרך, בני חיי ומזונא רויחי.

(תורת מנחם ח"ב עמ' 481)



4 < דבר מלכות • 8 < משיח וגאולה • 9 < ניצוצי רבי • 12 < יומן מבית חיינו
 14 < עת לדעת • 16 < ממעיני החסידות • 18 < חותמו של מלך • 19 < לוח
 השבוע • 20 < פרקי אבות • 21 < שניים מקרא ואחד תרגום

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן זריחה	זמן ק"ש	סוף חצות והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד' לפני הזריחה	120 ד' לפני הזריחה						
ו', י"א בסיון	4.07	2.58	4.34	9.05	12.40	1.16	7.45.9	8.14
ש"ק, י"ב בסיון	4.07	2.57	4.34	9.05	12.40	1.16	7.46.3	8.14
א', י"ג בסיון	4.07	2.57	4.34	9.05	12.40	1.16	7.46.8	8.15
ב', י"ד בסיון	4.07	2.57	4.34	9.05	12.41	1.16	7.47.1	8.15
ג', ט"ו בסיון	4.07	2.57	4.34	9.06	12.41	1.16	7.47.5	8.15
ד', ט"ז בסיון	4.07	2.56	4.34	9.06	12.41	1.17	7.47.9	8.16
ה', י"ז בסיון	4.07	2.56	4.34	9.06	12.41	1.17	7.48.2	8.16
ו', י"ח בסיון	4.07	2.56	4.34	9.06	12.41	1.17	7.48.6	8.16

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
בהעלותך	19:04	20:26	19:27	20:29	19:18	20:30	19:25	20:26
שלח	19:07	20:29	19:29	20:31	19:20	20:33	19:27	20:29

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

מערכת: לוי יצחק שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט,

אליהו קעניג, אברהם מרינובסקי, מנחם מענדל שייקביץ

מז"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

ISSN 7474-0793 • גיליון 1452

לזכות הרה"ח משה מאיר הכהן בן חנה להצלחה רבה ומופלאה בעבודת השליחות מתוך בריאות איתנה והרחבה

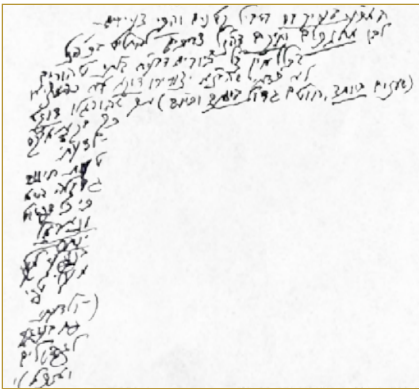
בהעלותך | להתבונן בחוויות החיים

על יהודי לדעת - שנוסף לזה שצריך להיות אצלו "בהעלותך את הנרות" ב"נר מצוה ותורה אור" במשכן ומקדש הפרטי שלו, עליו גם להתבונן בנסיעות ומאורעות בענייני רשות שהוא עובר במשך ימי חייו שהם לכאורה חוץ למשכן ומקדש שלו - ב"דרכיך" ו"מעשיך" - שגם אלו הן "על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו".
 וככתוב "מה' מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ" - "יהודי צריך לדעת שכאשר הוא הולך ממקום אחד למשנהו, הרי, אינו הולך בעצמו אלא שמוליקים אותו מלמעלה, והכוונה היא לשכן שמו שם, לפרסם אלקות במקום שהוא נמצא" (כתר שם טוב, הוספות ס"ג).

(תורת מנחם תשמ"ט ח"ג עמ' 372)

חייו של יהודי נחלקים לשניים: (א) הזמן שבו הוא עוסק בעבודה הרוחנית של "נר מצוה ותורה אור", בהדלקת נר ה' שבו וביהודים אחרים ובאופן ד"שלהבת עולה מאליה".
 (ב) מסעותיו שעובר ממקום למקום במשך ימי חייו. ידוע שכל יהודי עובר מ"ב מסעות במשך ימי חייו שאינם קשורים בהכרח לשליחותו בענייני תורה ומצווה, אלא בענייני הרשות שלו, לצורך פרנסה וכיוצא בזה, או טלטולי האדם מצד שינוי מצב המדינה מפני מלחמות וכדומה, כפי שרואים במיוחד בדורנו זה - שריבוי גדול של יהודים עברו בנסיעות שונות ממדינה למדינה.

הכתב והמכתב כיצד לאייר ספרי ילדים?



לפנינו מענה הרבי בשנת תשד"מ למערכת עיתון הילדים 'משיח טיימס' בו מתווה הרבי מספר הנחיות כלליות בנושא ציורים ואיורים לילדים:
 המכ"ע [= המכתב עת] בעיקרו בשביל קטנים והכי צעירים - לכן מחנכים ותיקים דהנ"ל צריכים להחליט בכהנ"ל.
 בכלל אין צ"ל [= צריכים להיות] ציורים דבע"ח [= דבעלי חיים] בלתי טהורים.
 לא כדאי שהבנ"א [=שהבני אדם] יציירו דוקא לא כהמציאות (שמנים ביותר, חוטם ביותר וכיו"ב [= וכיוצא בזה]) אף שהורגלו דוקא כך בהקאמיקס -
 לדעתי טעות חינוכי גדולה היא כי כל דפשוט ונארמל יותר - בנוגע לקטנים מעלי טפי (-) ולדעתי גם בנוגע לגדולים ואכ"מ [= ואין כאן מקומו].

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"א בסיוון ה'תשפ"ב - י"ח בסיוון ה'תשפ"ב

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"א בסיוון	ה'ל' תפלה וברכת כהנים פרק ה-ז.	ה'ל' כלים פרק טז.	מ"ע ה.
ש"ק	י"ב בסיוון	פרק ח-י.	פרק יז.	מ"ע ה.
א'	י"ג בסיוון	פרק יא-יג.	פרק יח.	מ"ע ה.
ב'	י"ד בסיוון	פרק יד-טו. ה'ל' תפילין ומזוזה וס"ת... בפרקים אלו. פרק א.	פרק יט.	מ"ע כו. יב.
ג'	ט"ו בסיוון	פרק ב-ד.	פרק כ.	מ"ע יג.
ד'	ט"ז בסיוון	פרק ה-ז.	פרק כא.	מ"ע טו. יח.
ה'	י"ז בסיוון	פרק ח-י.	פרק כב.	מ"ע יז.
ו'	י"ח בסיוון	ה'ל' ציצית... בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק כג.	מ"ע יד.



"השכינה שורה בישראל"

פרשת בהעלותך תמיד נקראת לאחר חג השבועות - מדוע? גם קודם מתן תורה נקראו ישראל "בנים לה", אך במתן תורה נעשו ישראל למציאות אחת ממש עם הקב"ה • דווקא לאחר חג מתן תורה ניתן להגיע למצב הנעלה ש"השכינה שורה בישראל" • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א

וכללות העניין בזה - שסדר העבודה הוא באופן ד"לכו מחיל אל חיל"⁶, והיינו, שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב של "חיל", צריכה להיות ההליכה למדרגה נעלית יותר ב"חיל", "מעלין בקודש"⁷. וכיוון שצריכים להיות תמיד בתנועה של עלייה, נמצא, שהפרשה שקורין לפני היום-טוב באה בתור הכנה לדרגה הנעלית שמתגלית ביום-טוב, ואילו הפרשה שקורין אחרי היום-טוב - הרי זה עניין נעלה יותר, שהיום-טוב הוא הכנה אליו.

ומזה מובן בנוגע לפרשת השבוע, פרשת בהעלותך, שהיא לעולם לאחרי מתן תורה⁸ - שדווקא על-ידי מתן תורה יכול להיות תוכן העניין של פרשת בהעלותך.

ב

בהתחלת פרשת בהעלותך מדובר אודות הדלקת המנורה, שעניינה - להאיר את העולם, כדברי הגמרא⁹: "לא לאורה אני צריך, (שלכן) ויעש לבית חלוני שקופים אטומים"¹⁰, תנא שקופין מבפנים ואטומים מבחוץ", "צר... מבפנים, והרוחב שבחלון מוחזר כלפי חוץ, להוציא אורה לעולם", ועניין זה יכול להיות דווקא על-ידי מתן תורה.

דובר כמה פעמים אודות הפרשה שקורין בתורה לפני יום-טוב מסוים - על יסוד המבואר בליקוטי-תורה¹ בנוגע לפרשת נצבים, ש"פרשה זו קורין לעולם קודם ראש-השנה, ומרומז במילת היום דקאי על ראש-השנה כו" - שזהו עניין של הכנה לקראת היום-טוב.

ולדוגמא: פרשת במדבר שקורין לעולם לפני חג השבועות² (על-פי תקנת הגאונים, כמובא בטור³) - הרי זה גם בתור הכנה לחג השבועות⁴.

ועל-דרך-זה מובן גם בנוגע לפרשיות שקורין לאחרי הימים-טובים - שהרי עניין הסדר שבתורה, שגם הוא תורה⁵, כולל הן את העניינים שלפניו והן את העניינים שלאחרי - דכיוון שעניין זה בא לאחרי היום-טוב, הרי זו הוכחה שזהו עניין שיכולים להגיע אליו ולקבלו דווקא לאחרי ההכנה וההקדמה של היום-טוב.

1. ריש פרשת נצבים.

2. פרשת נשא - קורין לפעמים לפני חג השבועות, אבל לא לעתים קרובות, והיינו, שלפעמים יש מעמד ומצב שבו זקוקים גם לעניין פרשת נשא בשביל מתן-תורה; אבל פרשת במדבר - לעולם קורין קודם חג השבועות.

3. אורח-חיים סימן תכה. וראה סידור רבי עמרם גאון סוף סדר פורים, ותוספות מגילה לא, סוף ע"ב - הובאו בהגהות מיימוניות לרמב"ם הלכות תפילה פרק יג הלכה ב.

4. ונתבאר בזה, שקודם מתן תורה צריך להיות ענין המספר - תורת-מנחם.

4. חלק לג עמ' 461. ושי"ג. וראה גם תורת-מנחם חלק מז עמ' 412 ואילך.

5. ראה פסחים ו, ב. של"ה חלק תורה שבעל-פה, כלל לשונות בתחלתו (תב, ב).

6. תהלים פד, ח.

7. ברכות כח, א. ושי"ג.

8. דלא כפרשת נשא שלפעמים קורין לפני מתן תורה (כ"ל הערה 2).

9. מנחות פו, ב ובפירוש רש"י. ושי"ג.

10. מלכים-א ו, ד ובפירוש רש"י.

ונמצא, שגם לפני מתן תורה היו בני ישראל במעמד ומצב שמהם אורה יוצאה לעולם, ואם כן, מהו הטעם שפרשת "בהעלותך את הנרות" (הארת העולם) באה דווקא לאחר חג השבועות, זמן מתן תורה? ויובן על-פי המשך דברי הגמרא²⁵ בנוגע לעיקר עניינה של המנורה: "עדות הוא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל", ועניין זה נפעל על-ידי מתן תורה דווקא.

א

וביאור העניין:

קודם מתן תורה הייתה הגזירה שעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים²⁶, והיינו, שהיה הפסק והבדל - גזירה גם מלשון חיתוך ("א שניט")²⁷ - בין עליונים לתחתונים, ולכן לא הייתה יכולה להיות השכינה שורה בישראל, באופן שיתאחדו להיות מציאות אחת.

ולמעשה, שגם כשהייתה הגזירה, הייתה שייכות מסוימת בין עליונים לתחתונים - כמובן מזה גופא שנקראים בשם עליונים ותחתונים, כי, כאשר מדובר אודות שני עניינים נבדלים לגמרי שאין קשר ושייכות ביניהם כלל, לא שייך לקראם בשם "עליון" ו"תחתון", כיון שהשם "עליון" שייך רק כשיש "תחתון", וכן השם "תחתון" שייך רק כשיש "עליון". אבל אף-על-פי-כן, קודם מתן תורה היו העליונים והתחתונים באופן שכל אחד הוא מציאות בפני עצמו - עליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים.

ועל-דרך-זה בנוגע לבני ישראל, שאף שיציאתם ממצרים - עוד לפני מתן תורה - הייתה בגלל ש"בנים אתם לה' אלוקיכם"²⁸, "בני בכורי ישראל"²⁹, והרי השייכות של אב ובן היא גדולה ביותר, מכל מקום, קודם מתן תורה היו הקדוש-ברוך-הוא ובני ישראל כמו אב ובן שכל אחד הוא מציאות בפני עצמו -

ובהקדים - שלכאורה אינו מובן מהו ההכרח לומר שכדי להאיר את העולם יש צורך במתן תורה דווקא: אף-על-פי שהעניין ד"ובנו בחרת מכל עם ולשון" נפעל במתן תורה (כמו שכותב רבינו הזקן בשולחן ערוך¹¹), הרי גם לפני כן היו בני ישראל מובדלים ונעלים יותר מכל (אומות) העולם - החל מיציאת מצרים, שעל זה נאמר¹² "ויוציאנו ה' ממצרים גו", "לא על-ידי מלאך ולא על-ידי שרף ולא על-ידי שליח, אלא הקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו, שנאמר¹³ ועברתי בארץ מצרים גו, אני ולא מלאך וכו"¹⁴, ובאופן ש"פסח הוי" גו"¹⁵, "נגוף למצרים ורפוא לישראל"¹⁶.

ועל-אחת-כמה-וכמה בקריעת ים סוף - כאשר "וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים"¹⁷, וכיון שפרעה (מלך מצרים) היה אז מושל בכיפה¹⁸, הרי הביטול דמצרים ("מת גו") כולל גם את הביטול של כל אומות העולם, שהיו במעמד ומצב ש"תיפול עליהם אימתה ופחד"¹⁹, והרי עניין הפחד הוא דווקא כאשר הצד השני גדול וחזק ממנו שלא בערך.

ובפרט שבני ישראל היו אז במעמד ומצב נעלה ביותר, עד שהיו בדוגמת משה רבינו, שלכן נאמר²⁰ "אז ישיר משה ובני ישראל", בלשון יחיד²¹, ואמרו "זה א-לי ואנוהו"²², והוסיפו לומר "אלוקי אבי וארומננהו", שזהו אצלם עניין של ירושת אבות.

וכפי שמצינו אצל האבות - עוד לפני יציאת מצרים - החל מאברהם אבינו, כמו שכתוב²³ "ויקרא שם בשם ה' א-ל עולם", "שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקדוש-ברוך-הוא כו"²⁴. ועל-דרך-זה אצל השבטים וכל השבעים נפש כו'.

11. אורח-חיים סוף סימן טד.

12. ואתחנן ו, כא. תבוא כו, ח.

13. בא יב, יב.

14. נוסח הגדה של פסח.

15. שם, כג.

16. ראה זוהר חלק ב לו, א.

17. בשלח יד, ל.

18. ראה מכילתא שם, ה. שמות-רבה פרשה טו, י. זוהר חלק ב ו, א.

19. שם טו, טז.

20. שם, א.

21. ראה ד"ה אז ישיר ה'ש"ת (ספר המאמרים ה'ש"ת עמ' 58).

22. שם, ב.

23. וירא כא, לג.

24. סוטה י, ריש ע"ב.

25. מנחות פו, ב ובפירוש רש"י, ו"ש"נ.

26. תנחומא וארא טו. שמות-רבה פרשה יב, ג ועוד.

27. ראה ליקוטי-אמרים להרב המגיד סימן רסא. וראה גם תורת-מנחם חלק

לח ריש עמ' 203, ו"ש"נ.

28. פרשת ראה יד, א.

29. שמות ד, כב.

שישנו בורא שמהווה ומחיה אותו. ואם כן, הרי גם קודם מתן תורה לא היה העולם מנותק ("אֶפְגַּעְרִיסֶן") מהקדוש-ברוך-הוא.

ובפרט על-פי המבואר בתניא³⁸ פירוש הבעל-שם-טוב [שמיוסד על מה שכתוב במדרש תהלים³⁹] על הפסוק⁴⁰ "לעולם הוי' דברך נצב בשמים", ש"דברך שאמרת יהי רקיע בתוך המים וגו', תיבות ואותיות אלו הן נצבות ועומדות לעולם בתוך רקיע השמים... וכן בכל הברואים שבכל העולמות... ואפילו ארץ הלזו הגשמית כו".

וכפי שממשיך ומבאר⁴¹ "תשובת המינים וגילוי שרש טעותם הכופרים בהשגחה פרטית ובאותות ומופתים התורה, שטועים בדמיונם הכוזב שמדמין מעשה ה' עושה שמיים וארץ למעשה אנוש ותחבולותיו... אך טח מראות עיניהם ההבדל הגדול שבין מעשה אנוש ותחבולותיו שהוא יש מיש... למעשה שמים וארץ שהוא יש מאין... שבהסתלקות כוח הבורא מן הנברא חס ושלוש ישוב הנברא לאין ואפס ממש, אלא צריך להיות כוח הפועל בנפעל תמיד להחיותו ולקיימו כו".

אמנם, לפני שעניין זה נתפרש על-ידי הבעל-שם-טוב⁴², ולפני שנאמר במדרש תהלים, ועל-אחת-כמה- וכמה לפני מתן תורה - לא היה הדבר בגלוי, ולכן היה מקום לטעות המינים כו', אפילו מבני ישראל, ועל-אחת-כמה-וכמה מאומות העולם; ועל-ידי מתן תורה - כפי שנתגלה במדרש תהלים ונתפרש על-ידי הבעל שם טוב - נפעל שעניין זה יהיה בגילוי.

אך עיקר החידוש דמתן תורה הוא - ש"השכינה שורה בישראל", היינו, לא רק כוח הפועל בנפעל, שהיה גם קודם מתן תורה, אלא דרגת השכינה שלמעלה מהעולם.

ועוד זאת, שהשראת השכינה בישראל היא באופן גלוי לכל העולם - "עדות הוא לכל באי עולם", כפי שהיה בבית המקדש, ששם היו רואים בגלוי השראת השכינה, ועד שאפילו גוי - אילו היה מותר לו להיכנס לבית המקדש, היה רואה זאת בעיני בשר - על-ידי "נר מערבי, שנותנין בה שמן כנגד חברותיה, וממנה היה מדליק ובה היה מסיים"⁴³.

כמבואר בליקוטי-תורה³⁰ ש"הבן נלקח ממוח האב ונפרד ממנו אחר-כך", ולכן "יש בן שאין לו מסירות נפש, וגם אינו מחויב על-פי הדין, כי חייך קודמין³¹, ואבידתו ואבידת אביו אבידתו קודמת כו"³², וזה מחמת שהוא נהיה מהות בפני עצמו".

ורק לאחר שבמתן תורה בטלה הגזירה, ונפעל החיבור של עליונים ותחתונים, שעליונים ירדו למטה ותחתונים יעלו למעלה, עד שיהיו מציאות אחת - אזי יכולה להיות "השכינה שורה בישראל".

וזהו הטעם שקורין פרשת בהעלותך לאחר זמן מתן תורה - כ', דווקא לאחר שנפעל במתן תורה החיבור דעליונים ותחתונים, ובאופן ד"ואני המתחיל"³³, גילוי מלמעלה, אזי "וידבר ה' אל משה לאמר" - גילוי מלמעלה - "דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות גו"³⁴, שזהו גם כן בבחינת מלמעלה למטה, כמבואר בליקוטי-תורה³⁵ יתרון מעלת אהרן על מעלת ומדרגת אברהם אבינו, שבחינת אברהם אבינו היא מלמעלה למעלה, ובחינת אהרן היא מלמעלה למטה.

T

ויש להוסיף בביאור דיוק הלשון "השכינה שורה בישראל" - "שכינה" דווקא:

ידוע שהחיות האלוקי שמחיה את העולם - כוח הפועל בנפעל - הוא הדרגת התחתונה שבספירת המלכות (חיצוניות המלכות), ואילו מדרגת "שכינה" היא דרגת נעלית שבספירת המלכות (פנימיות המלכות)³⁶, וזהו הדיוק ש"השכינה שורה בישראל", שזוהי דרגת האלוקות שלמעלה מהעולם.

וזהו החידוש שנפעל במתן תורה - לא רק בנוגע לכוח הפועל בנפעל, אלא "שהשכינה שורה בישראל", בחינת שכינה דווקא.

והעניין בזה:

גם על פי חקירה בשכל אנושי, יכולים להוכיח, שכיוון שאין דבר עושה את עצמו³⁷, הרי בהכרח לומר

30. דרושי ראש-השנה סב, ד.

31. בבא-מציעא סב, ב.

32. שם לג, א.

33. תנחומא וארא טו. שמות-רבה פרשה יב, ג. ועוד.

34. ריש פרשתנו.

35. ריש פרשתנו (כט, ג ואילך).

36. ראה גם תורת-מנחם חלק ב עמ' 192 ואילך. וש"נ.

37. ראה חובת הלבבות שער הייחוד פרק ה.

38. שער הייחוד והאמונה בתחילתו.

39. ראה ליקוטי-תורה אחריו כה, ג.

40. תהלים קיט, פט.

41. פרק ב.

42. ראה גם תורת-מנחם חלק ו ריש עמ' 162. וש"נ.

43. מנחות פו, ב ובפירושו רש"י. וש"נ.

וזוהי גם נתינת-כוח שיבואו מן ההעלם אל הגילוי, והיינו, שהיו לא רק ברוחניות, אלא יומשכו ויתגלו גם בגשמיות, ועד שיקויים היעוד⁴⁵ "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר", בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש.

(משיחת שבת פרשת בהעלותך ה'תשכ"ו. תורת-מנחם חלק מז עמ' 87 ואילך. הנחת השומעים, בלתי מוגה)

עניין זה צריך להיות גם עתה:
אף-על-פי שחרב בית המקדש ולא מדליקים את המנורה - הרי החורבן הוא רק בנוגע לגשמיות של בית המקדש, ואילו ברוחניות - שעל זה אין שליטה לגוי כו' - נשאר כל העניינים כמקודם⁴⁴.

45. ישעיה מ, ה.

44. ראה גם תורת-מנחם חלק מז עמ' 103. וש"נ.

סיכום

במתן תורה נפעל שישראל והקדוש-ברוך-הוא ייעשו בגלוי למציאות אחת ממש.

עניין זה מודגש בפרשת בהעלותך:

בתחילת הפרשה מדובר על הדלקת המנורה, שהיא "עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל".

"שכינה" מורה על אור אלוקי הנעלה מזה השייך להוויית העולמות בפועל. העובדה שאור אלוקי הנעלה מהעולמות, "שכינה", מתאחד עם ישראל ו"שורה" בהם, היא תוצאה של הסרת המחיצה בין העליונים והתחתונים שהייתה בחג מתן תורה.

הרי שבפרשת בהעלותך, הנקראת לאחור חג מתן תורה, מודגש החידוש והעילוי שנפעל בחג זה.

לפרשיות השבוע יש שייכות לחגים והמועדים שבסמיכות להם הן נקראות.

בפרשת השבוע הנקראת קודם החג מצויה הכנה לחג, ובפרשת השבוע שלאחר החג מצויים ענייני העלייה שנפעלה בחג.

כך בפרשת בהעלותך, שנקראת תמיד אחר חג מתן תורה, מודגשים החידוש והעלייה של חג מתן תורה.

הסבר הדברים:

עניינו של חג מתן תורה הוא הסרת המחיצה בין העליונים והתחתונים, ונתינת האפשרות לחבר את העולם עם אלוקות.

כך גם בקשר של ישראל עם הקדוש-ברוך-הוא. אף שכבר קודם מתן תורה היה קשר מיוחד בין הקדוש-ברוך-הוא ובין בני ישראל, הנה דווקא



משיח וגאולה

קיום הייעודים תלוי בעבודה

ייעודי הגאולה הם הוראה כיצד להתכונן

בהפטרה נאמר: "ונלוו גויים רבים אל ה' ביום ההוא והיו לי לעם". אמנם התחלת ההפטרה היא "רני ושמחי בת ציון כי הנני בא ושכנתי בתוכך", כלומר, בנוגע לבני-ישראל; אבל מיד בפסוק שלאחרי זה נאמר "ונלוו גויים רבים אל ה' גו' והיו לי לעם".

...ומובן שהעניין ד"ונלוו גויים רבים אל ה'" נפעל על-ידי זה שבני-ישראל מקיימים את הציווים "לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח. . מפני שציוה בהן הקב"ה" - כפייה בדברים, כמוכן, בדרכי נועם ודרכי שלום, שבאופן כזה יכולים לפעול בזמן הזה (כאשר אין יד ישראל תקיפה), ואדרבה: כאשר עושים זאת בדרכי נועם ודרכי שלום - אזי הפעולה היא בהצלחה גדולה יותר.

אמנם, לכאורה יש מקום לשאלה: נבואה זו נאמרה בנוגע לזמן דלעתיד לבוא, וכפי שמצינו עוד כמה וכמה נבואות דוגמתה - החל מנבואת ישעיה, נביא הישועה: "והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' גו' ויורנו מדרכיו וגו'", ומכיוון שכן, יכולים לטעון, לשם מה צריך יהודי לעסוק בעניין זה - הרי בלאו-הכי מובטח לו שלעתיד לבוא יקויים יעוד זה?

והמענה לזה - בפשטות:

נוסף לכך שישנו פסק-דין ברור ברמב"ם ש"צווה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח", ציווי שניתן ביחד עם כל שאר ציווי התורה (כנ"ל), הרי עניין זה מודגש בייעודים אלו עצמם - מכיוון שכל ענייני התורה הם הוראה, תורה מלשון הוראה, הרי מובן, שגם ייעודים אלו מהווים הוראה בעבודתו של יהודי, וההוראה היא - שיהודי צריך לעשות את כל התלוי בו כדי שיהיה מעמד ומצב ד"ונלוו גויים רבים אל ה'", על-ידי זה שפועל עליהם לקיים מצוות שנצטוו בני נח.

ואדרבה: על-ידי עבודה זו ממהרים ומקרבים קיום ייעוד זה בשלמותו - לעתיד לבוא, ככל הגילויים דלעתיד לבוא שתלויים במעשינו ועבודתינו במשך זמן הגלות.

(התוועדות תשמ"ה כרך ב, עמ' 956 - בלתי מוגה)

כל יהודי יכול להדליק

בעמדנו בימים האחרונים של הגלות, מוכנים להיכנס מיד לגאולה האמיתית והשלימה - צריכים לסיים את כל ענייני הגלות עוד היום. . על-ידי זה שכל אחד ואחד גואל את עצמו, על-ידי ההוספה בכל ענייני תורה ומצוות בכלל, וכמבואר בתניא שכל עניין של תורה ומצוות הוא "גאולה פרטית", וכיוון ש"שם גאולה עלה" הרי היא גם ההתחלה של הגאולה הכללית, גאולת כל אחד ואחת מישראל, בתוך כלל-ישראל בכל קצווי תבל.

ויש לומר, שזהו תוכן פסק הרמב"ם ש"לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש. . אשר נדבה רוחו אותו. . הרי זה נתקדש קודש קודשים". . שכל אחד ואחת מישראל יכול לגאול את עצמו מענייני העולם ולהתקדש קודש קודשים, תואר ובחינת כהן גדול.

ותירה מזו: פסק הרמב"ם ש"הדלקת הנרות כשירה בזרים", שבכוחו של זר להדליק "השמן זית זך" שב"מנורת זהב כולה" שבבית המקדש.

...והיינו שבכוחו של כל אחד ואחד מישראל (גם זר) להדליק המנורה לא רק ברוחניות העניינים, ב"מנורת זהב כולה" שבתוך כל אחד ואחת מישראל, על-ידי שעושה עצמו "שמן זית זך", המורה על תכלית הבירור והזיכוך - אלא גם בבית המקדש כפשוטו.

(התוועדות תשמ"נ כרך ד, עמ' 73)



ניצוצי רבי

מאת הרב מדכי'מנשה לאופר

כשהאדמו"ר מבאבוב נעמד לכבוד הרבי נשיא-דורנו

"דבר פלא" שהפליא את הרבי שנים רבות וחשף זאת בביקורו של ה'פני מנחם' בשנת תשמ"ב • מנהג בראש השנה שאדמו"ר הזקן מכנהו כ"מובחר שבמנהגים" כנגד הנהגת אשה גויה • זרעא-חייא-וקיימא בזכות הכנסת-אורחים • דרכם של הרמב"ם והשולחן-ערוך בכפילת דין • למה צריך לקיים מצות נתינת צדקה בכל יום? • פרק מסדרת 'יטודתו בהררי קודש'

ודברים מפורשים אלו כתב הכסף משנה לרמב"ם הלכות אבל פי"ג הלכה ה': "וסובר רבנו [הרמב"ם] אע"פ שאינם חייבים לעמוד - אם רצו עומדים".

וכן פסק בשו"ת שבות יעקב ח"א סימן כו [על גדלותו של השבות יעקב וסמכותו בעיני אדמו"ר הזקן - ראה 'המלך במסיבו' כרך ב' עמ' רסג]. וכן בגשר החיים פרק כ' סעיף ה הערה ט שכן משמע ברוב הפוסקים. וראה בארוכה מה שהאריך להתיר הגר"ע יוסף זצ"ל בשו"ת יביע אמר ח"ג יורה דעה סימן כז (הובא גם בספר חזון עובדי' אבלות ג' הלכות נישום אבלים סעיף יג ובשולי הגליון שם עמ' עד-פ) ושם שנהג כן לפועל משום עשה דכבוד תורה.

והנה עיקר הקפידא היא כאשר האבל עומד שאסור לאמר לו שב דמשמע שב באבילות שלך (אף שבאמת בלשון אחר - כגון אל תטרחו לעמוד - מותר, עיין בדעת תורה למהרש"ם בשם הנימוקי יוסף מועד קטן (שם) והנה אצל ת"ח לא קיים חשש שישכח כפשוט.

וכן פסק בפשטות בספר נהר מצרים - להרה"ג מהר"א בן שמעון - (קנד, א) שרשאי האבל לכבד אדם גדול שביקרו לנחמו, ולקום בפניו. רק לא יאמר לו [אותו אדם גדול לאבל] שב.

ובאותו נושא: בנוגע לנשיא - הרבי קבע חד-משמעית שלרבותינו נשיאינו דין נשיא על יסוד דברי

יום שני כ"א סיון תשי"ח. בשעה 20:15 נסע הרבי לנחם את האדמו"ר ר' שלמה הלברשטאם מבאבוב אחר פטירת בתו התינוקת גאלדה רייצא ע"ה.

רשימת הדברים מאותו מעמד פורסמה ע"י ועד הנחות בלה"ק עפ"י רשימת המזכיר הרה"ח ר' יהודה לייב גרונור (ע"ה) שרשם את הדברים בשעתו - ונדפסה לרגל כינוס השלוחים תשפ"ב.

ביומנו של הרי"ג (שנמסר לנו ע"י בנו הרה"ת מנחם מענדל שליט"א) מופיעים פרטים נוספים מאותו מעמד:

"כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א עמדו כל הנוכחים וכן גם האדמו"ר מבאבוב אשר ביקש שכ"ק אד"ש ישב וכן עשה. הרגעים הראשונים עברו בדומיה כאשר כ"ק אד"ש מביט עליו כל העת..."

היו שתמהו מפני מה נהג כן בעוד נפסק בגמרא מועד קטן כז, ב: "הכל חייבין לעמוד מפני נשיא חוץ מאבל כו".

אמנם, המעיין בפוסקים יראה שלדעת (רוב) הפוסקים אין בכך כל קושי.

הנה לשון הרמ"א בירורה-דעה שעו, א: "אין אבל כו' חייב לעמוד אפילו מפני נשיא". כלומר: אין חיוב, אבל אין כל איסור.

תקיעת שופר כנגד פעולת אם סיסרא

בנושא דברים שנלמדים מגויים (ראה גם גליון אצה; ועוד) הנה אדמו"ר הזקן (הלכות שופר תקצב, ה) קורא למנהג תקיעת "תשר"ת תש"ת תר"ת למלכיות וכן לזכרונות וכן לשופרות" מנהג זה הוא המובחר שבמנהגים" וכוונתו למנהג שהביא התוספות (ד"ה שיעור - ר"ה לג, ב) [מספר הערוך - ערך ערב הא'] "כנגד מאה פעיות דפעיא אימיה דסיסרא". כלומר: המנהג המובחר דתקיעת מאה תקיעות הוא כנגד פעולת אמו הגויה (כמובן) של סיסרא!

במה יזכה נער - (את) ע"י ארוח

בגיליון התקעה (עמודים 9-10) נאספו מקורות בענין סגולת מצות הכנסת אורחים - לפרי בטן - בנים. ויש להוסיף את מ"ש רבי חיים פלאגי ב'כף החיים', סימן ה סעיף ט:

"גם במדרש תנחומא סדר שמות אמרו, שני בני אדם קבלו [=אורחים בביתם] שני צדיקים ונתברכו בשבילם, דלא היה להם בנים מתחילה ומשנכנסו לבתיהם נתן להם הקדוש ברוך הוא בנים, לבן ויתרו, לבן אפשר היו לו בנים והוא שולח בתו אל הרועים, ומשנכנס יעקב לביתו נתברך בנכסים ובבנים דכתיב נחשתי ויברכני ה' בגללך, יתרו דכתיב ולכהן מדין שבע בנות, דלא היה לו בן והיתה בתו רועה את עדרו בשביל שלא היה לו בנים, משנכנס משה נתברך בבנים, יעויין שם, והכי איתא במדרש רבה סדר תצא, דשכר המכניס אורחים בתוך ביתו הוא דזוכה לבנים (ועייין שם לרבינו בחיי) ובספר החרדים הוסיף לומר דזוכה לבנים תלמידי חכמים, יעויין שם".

[בעיקרון, רוב דבריו הובאו במקורות קודמים ומכל מקום 1) יש חידוש בסגנונו המיוחד 2) ההוספה מ'ספר חרדים'].

נתינת צדקה בכל יום

איתא ב'תורת מנחם' כרך מא עמ' 157 (משיחת יום שמחת תורה תשכ"ה):

מצות הצדקה - צריכה להיות בכל ימות השנה, כולל גם בשבתות וימים טובים (באופן המותר, כמובן).

ויש לציין ל'ברכי יוסף', (מהחיד"א) יורה-דעה סימן רמז סעיף א [על הנאמר ב'שולחן ערוך' שם: "מצות עשה ליתן צדקה כפי השגת יד":

הראגוצ'ובי בנוגע לאדמו"ר מוהרי"צ - וכן משמע בשיחת ש"פ מקץ תשכ"ח ('תורת מנחם' כרך מז עמ' 389 ואילך). ועוד בכמה מקומות.

תמיהה ו'דבר פלא' שחשף הרבי בשנת תשמ"ב

בי"ט טבת תשמ"ב, עת ביקר הגאון רבי פינחס מנחם אלתר (לימים) בעל ה'פני מנחם' מגור (בצל החכמה' עמ' 161 - מ'התועודיות תשמ"ב' כרך ב' עמ' 677 ואילך) תמה הרבי:

ישנו דבר פלא שלא הבנתי כל ימי: נפסק ש"מצות עשה על כל איש ואיש מישראל לכתוב לו ספר תורה"; "ואף-על-פי שהניחו לו אבותיו ספר תורה, מצוה לכתוב משלו" ועל-פי-זה אינו מובן:

מדוע לא מצינו בכל הדורות שכל בני-ישראל - ובפרט גדולי ישראל - יכתבו לעצמם ספר תורה?!

אאמו"ר [אבי-אדוני-מורי-ורבי] ז"ל היה מדקדק במצוות בתכלית ההידור ולא עוררני מעולם אודות קיום מצוה זו ואף לא ראיתי שיכתוב ספר תורה לעצמו!

כב' קדושת מורי-חמי אדמו"ר כן כתב ספר תורה - אך היה זה כמה-וכמה שנים לאחר היותו בר-מצוה.

והפלא הוא בנוגע לגדולי ישראל שבכל הדורות - שלגביהם אין מקום לומר שה' זה בשל מניעות כריבוי הוצאות כספיות ריבוי הכנות וכו' שמנעו בעדם לקיים מצות-עשה זו דכתיבת ספר תורה המוטלת "על כל איש ואיש מישראל"!!

דברים אלו הם ממש בסגנון זהה למה שהתבטא בשעתו כשלוש מאות שנים לפני כן הגאון המקובל רבי ישכר בער איילנבורג (שי - שפג) תלמידם של בעל ה"לבוש", הסמ"ע ורבי ישראל סרוג (מח"ס עמק המלך) בספרו 'באר שבע' (חלק באר מים חיים סט"ז): "אני טרם אכלה לדבר ראיתי כי טוב להעיר על ענין יקר ערך אשר מנעורי הייתי משתומם ושאלתי לחכמים ואין מגיד לי על מה סמכו העולם שאינם מקיימים מצות עשה המפורשת בתורה ועתה כתבו לכם את השירה... ואפילו רבנן קשישי דמדקדקי במעשייהו טובא לא ראיתי שזוהרו במצוה זו כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה".

[הרב איסר זלמן וייסברג הו"ל בשנת תשמ"ח (בסמיכות ליום השלושים לפטירת הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא ע"ה) 'לקט חידושי תורה' על הרמב"ם (משיחות הרבי) ושם בעמודים 3-4 (הערה 10) הביא דברי באר שבע אלן].

"ויש ליהזר לקיים מצוה זו בכל יום כפי השגת ידו, שהוא מייחד השם הנכבד כמו שאמרו ז"ל".

צדקה כהכנה לתפילה

כשהרבי דן בחילוק בין הרמב"ם (הטור) והשולחן-ערוך הוא מבאר בין השאר כי הרמב"ם אין דרכו לרוב לכפול ולהביא דין אחד פעמיים, זאת מכיון שמטרת ספרו ידיעת ההלכות ומי שכבר שנה את ההלכה אינו זקוק לפעם נוספת. ודבר זה מחייב את לימוד הרמב"ם "על סדר ההלכות" - שכן אם הלומד ילמד בסדר שונה הרי יתכן ובאותם מקומות שהרמב"ם סתם דבריו בהסתמכו על מה שכתב בהלכות לפני כן לא ידע דבר הכתוב.

לעומתו, השולחן-ערוך מטרתו להביא דינים ערוכים לידע איך לעשות המצוות בזמן חיובם, ובהתאם לכך יש מקום להביא דין אחד יותר מפעם אחת (ראה 'לקוטי שיחות' כרך טו עמ' 374; כללי הרמב"ם פרק ששי סעיף 4 ועוד).

ויש להצביע על דוגמא אחת:

בגמרא בבא בתרא י, א איתא: "רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי, אמר אני בצדק אחזה פניך" (תהלים יז, טו).

ובשולחן ערוך נכפל דין זה - ב' פעמים -

באורח חיים סימן צב סעיף יו"ד: "טוב ליתן צדקה קודם תפלה", וביוורה דעה סימן רמט סעיף יד: "טוב ליתן פרוטה לעני קודם כל תפלה שנאמר אני בצדק אחזה פניך".

בעוד הרמב"ם הציב דין זה בהלכות מתנות עניים פרק יו"ד הלכה יא: "גדולי החכמים היו נותנים פרוטה לעני קודם כל תפלה ואחר-כך מתפללין, שנאמר אני בצדק אחזה פניך".

והנה ברוח הכלל שכלל הרבי בין הרמב"ם והשו"ע - לכאורה יש לבאר. הדין דנתינת פרוטה לעני קודם התפלה - ניתן לפרשו בשני אופנים:

(א) זהו פרט בדיני תפילה. כלומר, צדקה קודם התפלה אינו חיוב בפני עצמו, אלא הוא פרט ותנאי של הכנה לתפילה. וכמו עוד כו"כ תנאים והכנות הנדרשים לתפילה - כן צריך להקדים צדקה לתפילה.

(ב) צדקה קודם התפילה הוא חלק וענין עיקרי במצות הצדקה - אלא שהזמן הראוי לקיום מצות צדקה הוא בזמן הסמוך לתפילה.

והנפקותא ביניהם:

ישנו מי שפטור מנתינת צדקה (ראה רמ"א יו"ד סימן רנא סעיף ג ובש"ך שם. סימן רמח ס"ק א - דעני ממש אינו מחוייב בצדקה) אבל אינו פטור מתפילה, ולכן כדי שתקובל תפילתו צריך בכל אופן לעשות השתדלות גדולה (מסויימת עכ"פ) כדי ליתן משהו לעני.

מאידך, ישנו מי שפטור מתפילה (ראה כסף משנה לרמב"ם הל' תפילה פ"ה הלכה ב; טוש"ע או"ח סימן צד ס"ו. ובהגהות מיימוניות שם - ע"ד מעשה רב של רש"י, שלא התפלל בשעת חוליו) ואם המדובר הי' בצדקה כהכנה לתפילה הרי אם פטור מתפילה עצמה, גם אינו צריך לצדקה כהכנה לתפילה. אך מאידך אינו פטור מצדקה.

וממה שהביא השו"ע דין זה ב' פעמים מוכח שישנם אכן שני חיובים:

(א) כהכנה לתפילה, (ב) כחלק ממצוות צדקה.

בעומק אולי יש לומר שהבית יוסף דייק שישנם אכן שני חיובים מלשונו של הרמב"ם - כפל לשון - גופא:

(1) "קודם כל תפילה" (2) "ואחר-כך מתפללין" - לכאורה למה פירט הרמב"ם כל-כך, ולא הסתפק באחד משני הפרטים כפי שנאמר בגמרא: נתן פרוטה לעני ואחר-כך התפלל.

בהכרח שישנם שני חיובים:

(1) מצד דין צדקה שהוא העיקרי (ונכלל בתוך הלכות מתנות-עניים בהמשך לסוגיית צדקה בגמרא ב"ב). אלא שהזמן הוא קודם התפילה. (2) כהקדמה למה ש"ואח"כ מתפללין". כלומר כהכנה ותנאי מוקדם לתפילה.

ויש להוסיף:

הרמב"ם לא הביא דין זה בתורת חיוב ואפילו לא בתור הצעה "טוב" (כבשו"ע) - אלא הביאו בסגנון של סיפור, זאת בהתאם לסגנון שבו הובא בגמרא כ"מעשה רב" - "רבי אלעזר נתן כו".

אבל השו"ע - אולי בדומה לדברי כב' קדושת אדמור"ר מוהרי"צ לאביו אדמור"ר מוהרש"ב נ"ע "מה שאצלך בדרך אפשר נעשה אצלי ודאי" (ספר המאמרים מלוקט כרך ד' עמ' רלו) - ראה והיפך את סגנון הרמב"ם שכתב בסגנון סיפור לסגנון של הוראה "טוב".

ירידה צורך עליה

'ימי התשלומין' - השלמה ושליומות • ה'הקהל' הגדול של נשמות כל הדורות • העלייה הגדולה בהפצת המעיינות שבאה לאחר המאסר • יומן מבית חיינו כקביעות שנה זו. מתוך: 'יומן הקהל - תשמ"ח'

שבת קודש פרשת נשא, י"ב סיון

התוועדות שבת-קודש החלה בשעה 13:30. בתחילה דיבר הרבי אודות מעלת היום הזה, המהווה את סיום 'ימי התשלומין' דחג השבועות ותשלומיו תרתי משמע - השלמה ושלמות. כלומר, שהיום פועלים שלמות בחג השבועות, כפי הדבר מודגש בקביעות השנה, שיום י"ב בסיון חל בשבת שענינה "ויכולו", עילוי ושליומות בכל עניני השבוע ובענינו, חג השבועות.

"והחי יתן אל לבו" - לפי זה צריך להיות בעניני חג השבועות, ולהעיר שענינו של חג השבועות הוא תורה - חיינו, והרי תכלית הלימוד הוא קיום המצוות, אם כן מובן שיש גם הוראה בענין המצוות, והדברים מודגשים גם מצד הפרשה על-פי היסוד של אדמו"ר הזקן שיש לחיות עם הזמן, שתחילתה סופה ואמצעה סובבים אודות התורה ומצוות. תחילתה - "נשא את... גם הם, כמו שצויתך על בני קהת" (פירוש רש"י), וענינו דקהת הוא משא הארון - לימוד התורה. ובסיום הפרשה מדובר על ארון העדות - שענינו הוא תורה.

תוכן הפרשה מדבר אודות המשאות דשבת לוי במדבר, ובשבת לוי רמוזים כל אופני העבודה בעבודת ה'. קהת - ענין התורה (כנ"ל). גרשון - יריעות, מקיפים, שזהו ענין התפלה. מרי - האדנים שהעמידו את המשכן, עבודת הביטול (הרמוזה גם בשמו מרי - מלשון מרירות וביטול) שהוא ראש ויסוד לעבודת האדם.

זוהי גם ההוראה, "והחי יתן אל לבו", שיש להוסיף בכל שלושת הקיום, תורה, עבודה וגמילות חסדים. ברם, סדר העבודה הנדרש הינו להיפך. בתחילה צריך להיות ביטול. אחר כך באה עבודת התפלה, ואחר כך,

למעלה יותר, לימוד התורה. ובדוגמת הסדר היומי: בתחילה "מודה אני" - ביטול, אחר כך בית הכנסת - תפלה, ולאחר מכן מבית הכנסת לבית המדרש.

דבר נוסף - אהבת ישראל מודגשת ביותר מצד השנה שהיא שנת 'הקהל' ובמיוחד בימי התשלומין לחג השבועות שבו התקיים ה'הקהל' הכי גדול של כל הנשמות מכל הדורות לקבלת התורה...

מכאן ישנה גם הוראה להוספה בהפצת המעיינות חוצה, ועד שנעשה (כמאמר הגמרא) "כאילו ילדו" [וכידוע שחסידי היו קוראים ליום בואם לרבי - יום הולדתם], ובפרט שהמצב כמדובר לאחרונה שמאות אלפי ילדים בארץ ובחו"ל לא יודעים אפילו 'אל"ף ב"ת' של אידישקייט.

הרבי קישר זאת גם עם פרקי אבות - והעמידו תלמידים הרבה, ובקשר לזה הייתה גם הוראה מהשיעור היומי ברמב"ם, בו מדובר אודות ענין הפרשת מעשרות וכפי שמסבירים המפרשים שעצם הפרשה הינה מצוה. ההוראה מכך שיש להיות מוכן להפצת המעיינות ב'כוח' גם כשכפועל אין למי להשפיע כרגע...

בהמשך הדברים הוזכר גם בחריפות אודות המצב בשטחים אשר רחמנא ליצלן יש הרוצים לתתם לערבים בטענת 'דמוקרטיה' כיון שבשטחים אלו ישנו רוב ערבי, כשהסיבה לכך, אמר הרבי, היא שהממשלה לא נותנת ליהודים להתיישב בירושלים העתיקה... ונוסף לכך התשובה היא ברש"י הראשון בתחילת התורה אודות הטענה של "ליסטים אתם", וכפי שממשיך ואומר: "כל הארץ של הקב"ה... ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו". היו גם דברים כואבים ונוקבים על אי תיקון חוק 'מיהו יהודי'.

בסיום ההתוועדות התפללו תפילת מנחה.

מוצאי שבת קודש

על פי הוראת הרבי נערכה הערב מסיבת קבלת פנים מפוארת לאורחים שבאו להסתופף בצל הרבי בחג השבועות.

בבוקרו של יום השישי האחרון ניתנה הוראה מהרבי לרב יהודה קרינסקי, חבר אגודת חסידי חב"ד, לערוך מסיבת קבלת פנים לכל האורחים שבאו לימי החג לליובאוויטש. בהתוועדות יום השבת הזכיר הרבי את המסיבה האמורה להיערך במוצש"ק לכל השלוחים הרבנים והאורחים שהם בעצם "באי כח" של כלל ישראל.

יום שני, י"ד סיון

בלילה - אור לט"ו סיון - לאחר תפלת ערבית החל הרבי במפתיע באמירת שיחת קודש לרגל ט"ו סיון, יום בו נאסר כ"ק אדמו"ר מוהריי"ץ עד שבג' תמוז החלה גאולתו, ובי"ב-י"ג תמוז הושלמה הגאולה ויצא לחרות. במילים אלו גם פתח הרבי את דבריו.

הרבי המשיך ואמר: "הימים האלו נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה", בכל שנה בבוא יום זה ישנן אותן ההמשכות של העניינים שהיו בשנה ההיא.

"אלו המשכות שאינן רק פעולה נמשכת ותוצאה מהעניין שנפעל בשנה ההיא, אלא בכל שנה ושנה ישנו מעין העניין שהיה בשנה ההיא. זה מהוה נתינת

כוח להפצת היהדות והמעיינות חוצה, שהרי תכלית המאסר היא - "ירידה צורך עליה", כלומר, באמצעות המאסר ניתן להגיע לעילוי נעלה ביותר וזוהי תכלית המאסר.

"וכפי שמצינו גם בגלות מצרים שהייתה גלות קשה עם "עבודת פרך", אלא שתכלית הירידה לגלות מצרים היא העלייה הבאה בעקבותיה, ככתוב "אעלך גם עלה", ועל-דרך-זה גם בענייננו, מאסר כ"ק אדמו"ר מוהריי"ץ היה עניין בלתי רצוי (בלי להשתמש במילה חריפה יותר), ותכלית המטרה בירידה זו היא שאחר-כך תהיה עליה גדולה עוד יותר - ריבוי גדול בהפצת החסידות, וכפי שראו בפועל בהנהגתו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"ץ, שאחר גאולתו החלה הפצת המעיינות ללא כל הגבלות, והולך ומוסיף ואור.

"וזהו "הימים האלו נזכרים ונעשים", שבכל שנה ושנה בבוא יום המאסר - שעתה, לאחר הגאולה, נודעה כבר תכליתו - יש להרבות ולהוסיף בהפצת המעיינות חוצה, ויום זה הוא נתינת כוח לזה".

הרבי למד גם הוראה משיעור החומש היומי המדבר אודות "פסח שני" על פי תורתו הידועה של בעל הגאולה, שפסח שני מלמדנו ש"לעולם לא אבוד", עד שאפילו יהודי הנמצא "בדרך רחוקה", או שהוא "טמא" וכיוצא בזה, אם יבקש ויתבע "למה נגרע" - יוכל לתקן ולהשלים את החסר.

הרבי סיים כרגיל בחלוקת שטר של דולר אחד לצדקה, לאנשים, נשים וטף.

אתר המבצעים של אנ"ש
www.Mivtzoim.co.il





עת לדעת

יום חתונת הרה"ח ר' מנחם מענדל, בנו הצעיר של הרבי המהר"ש

יום חתונת הרה"ח ר' מנחם מענדל, בנו הצעיר של כ"ק אדמו"ר המהר"ש, עם מרת שרה בת הרה"ג ר' עקיבא קארניצער מקראקא, נכדת ה"חתם סופר" - בזיווג ראשון - .

החתונה התקיימה בליובאוויטש, וכ"ק אדמו"ר מהר"ש אמר כמה מאמרי חסידות.

בהזמנה לחתונה כותב כ"ק אדמו"ר מהר"ש:

...כאשר זיכני השי"ת נשואי בני הצעיר שי' עם ב"ג תי' בת ונכדת הרה"ג מקראקא והחת"ס, אשר הוגבל זמן יום החופה למז"ט יום ה' י"ד סיון הבע"ל, לזאת באתי עם הספר לקרוא למאהבי נפשי לבוא ליום המוגבל להתעלס באהבי, והשי"ת יזכנו לשמוח בשמחת ה' במעשיו וישראל בעושי ובשמחת בנינו ובניכם שי', ויעזור לכם בכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר בכל מאווי נפשכם ונפש ידידם מלונ"ח.

(אג"ק אדמו"ר מהר"ש ע' כו)

בזיווג שני נשא לאשה את הרבנית בתיה, בתו של הרה"ק ר' נחום דובער מאוורוטש (בנו של כ"ק אדמו"ר הרי"צ מאוורוטש), אחיה של גיסתו הרבנית שטערנא שרה אשת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב.

יום הולדת חותנו של הרבי הריי"ץ

יום הולדתו של חותנו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, הרה"ק ר' אברהם שניאורסאהן מקישינוב, אבן כ"ק אדמו"ר ישראל נח - מהרי"ן מנעז'ין - בן כ"ק אדמו"ר הצמח צדק, אמו - הרבנית פריידא בתה של הרבנית ביילא בת כ"ק אדמו"ר האמצעי. נולד בעיר ליובאוויטש.

בשנת תרל"ה התחתן עם הרבנית יוכבד, בתו של הרה"ח ר' יהושע פאליק שיינברג מחשובי החסידים בעיר קישנוב. לאחר חתונתו התיישב בקישנוב וישב שם על התורה ועל העבודה.

(ימי חב"ד ע' 37)

תרמ"ב



י"ד
סיון

י"ג
סיון



תרס"ט

תר"ץ



י"ב
סיון

י"א
סיון



תנש"א

יום חתונת הורי כ"ק אדמו"ר

יום חתונת הורי כ"ק אדמו"ר: כ"ק הרה"ג הרה"ח ר' לוי יצחק שניאורסאהן (בגיל עשרים ושתים) עם הרבנית חנה בת הרה"ג הרה"ח מאיר שלמה והרבנית רחל (בתו של הרה"ג ר' יצחק פושניץ, רבה של העיר דוברינקה). כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב היה השדכן!

לאחר שנקבע זמן החתונה לערב שבת שלאחר חג השבועות, חלתה הכלה (הרבנית חנה) ואביה הרה"ח ר' מאיר שלמה רצה לדחות את החתונה. הוא שלח שליח מיוחד לכ"ק אדמו"ר מוהרש"ב לקבל את הסכמתו לדחיה, אך הרבי לא הסכים ונתן את ברכתו שהכל יהיה על צד היותר טוב ואין מה לחשוש, ואמנם החתונה התקיימה במועד שנקבע (בביתו של נגיד העיירה מר ברישקובסקי).

רבי לוי יצחק היה סמוך על שולחן חותנו כעשר שנים עד שנת תרס"ט, וישב ועסק בתורה יומם ולילה. בשנת תרס"ט עלה לכהן פאר כרבה של יקטרינוסלב, בהיותו בן שלושים ואחת.

(ימי חב"ד ע' 187)

התוועדות פתאומית

כ"ק אדמו"ר לפני השקיעה ירד לבית המדרש הגדול להתוועדות פתאומית.

הרבי הופיע בפתח בית המדרש עם מגבת על כתפו ובידו הקדושה ספל מלא מים, הרבי נטל ידיו לסעודה שלישית והחל באמירת שיחות קודש. בסיום ההתוועדות עשה הרבי הבדלה וחילק כוס של ברכה!

(סה"ש תנש"א ח"ב ע' 583)

יום פטירת הרבנית פריידא

יום פטירתה של הרבנית פריידא, בתו הבכירה של כ"ק אדמו"ר הזקן, בהיותה בגיל ארבעים ותשע (נולדה בשנת תקכ"ד). היה זה חצי שנה אחרי הסתלקות אביה. ומנוחתה כבוד - על פי בקשתה - בעיר האדיטש, סמוך ממש לציונו של אביה.

לפני הסתלקותה ביקשה לקרוא לחסידים לביתה. היא ביקשה מהם לעמוד מסביב למיטתה, והתחילה לומר "אלקי, נשמה שנתת בי טהורה היא, אתה בראתה, אתה יצרתה, אתה נפחתה בי ואתה משמרה בקרבי..." כאשר הגיעה למילים "ואתה עתיד ליטלה ממני" - זקפה את ידיה, הושיטה עשר אצבעותיה כלפי מעלה וצעקה בקול: "אבא, חכה! הנה, כבר!" ומיד פרחה נשמתה.

הרבנית פריידא היתה אשה גדולה וחשובה מאד. היא היתה חביבה מאד על אביה רבנו הזקן, שהיה אומר בפניה חסידות. כשרצה אחיה, כ"ק אדמו"ר האמצעי, לברר איזה ענין בחסידות מרבנו, היה מבקש מהרבנית פריידא לשאול מרבנו, והוא בעצמו הסתתר והאזין לדברי אביו ממקום מחבואו.

(בית רבי ע' 114)

הרבי הריי"ץ עוזב את וורשה

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, עזב את וורשה ועבר לגור בעיר הסמוכה אטוואצק שבפולין, ובה גר עד כ"א אלול תרצ"ט. כשהרבי העתיק את מקום מגוריו לאטוואצק, עברה גם ישיבת תומכי תמימים עמו מוורשה לאטוואצק. כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ כותב:

בחמשה עשר לחודש סיון בשנת תרצ"ה על פי עצת הרופאים העתקתי מקום מגורנו מווארשא לאטוואצק.

(אג"ק שלו ח"ג ע' רפב)

יום פטירת הרשב"ץ

יום פטירתו של הרה"ח ר' שמואל בצלאל שעפטיל - הרשב"ץ - מורו ורבו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, מחשובי החסידים אצל כ"ק אדמו"ר הצמח צדק, כ"ק אדמו"ר מהר"ש וכ"ק אדמו"ר מוהרש"ב.

הוא הובא לקבורה, כפי בקשתו, בתוך חמישים אמה של אהלי כ"ק אדמו"ר הצמח צדק וכ"ק אדמו"ר מהר"ש.

(ליובאוויטש וחייליה ע' 141)



הרבי והרבנית יוצאים לניו-יורק

כ"ק אדמו"ר והרבנית עזבו את אירופה, דרך ליסבון שבמדינת פורטוגל ועלו על הספינה "סורפא פינטא" לכיוון ניו יורק.

(התקשרות גליון תערב ע' 16)

שיחה וחלוקה מיוחדת

בעת ה"צאתכם לשלום" לאורחים שהגיעו מאנגליה, אמר לפניהם הרבי שיחה מיוחדת, בכניסה ל-770, למעלה מעשר דקות. לאחריה חילק הרבי לשלוחים מרחבי אמריקה ואנגליה - תניא עם תרגום אנגלי בהוצאה חדשה, שהגיע זה עתה מהדפוס; לשאינם דוברי אנגלית ולילדים - נתן הרבי תניא (פורמט כיס), ולנשים ולבנות - שני דולרים - אחד לצדקה והשני עבור נרות שבת קודש.

(שיחות קודש תשל"ה ח"ב ע' 198)

הרבי הריי"ץ נלקח למאסר

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, נאסר בבית הסוהר שפאלערקי, באור ליום ד' פ' שלח, בשעה שתיים ורבע לאחר חצות הלילה.

(ליקוטי דיבורים ח"ד ע' תריא)

השם של בית הסוהר "שפאלערקי" היה מטיל אימה, פחד וחרדה, על כולם. כשנלקח אדם ל"שפאלערקי", הרי אחת מהשתיים, או שדינו כבר נגזר, או שעדיין צריכים לחקור את האסיר לפני שיבוצע גזר הדין.



פרשת בהעלותך

"וכל מי שמאבד דבר" - רומז למי שאיבד את הביטול לאלוקים שניתן לכל יהודי, כנרמז במאמר "רו"ל (חגיגה ד) "איזהו שוטה המאבד מה שנותנים לו" ("מה" רומז לביטול).

בני דן ויתרו על טובתם האישית ונסעו באחרונה, כדי להחזיר ליהודי שאיבד את ה'מה', את אבידתו.

(לקוטי שיחות כרך א, עמ' 103)

ויהי בנסוע הארון... שובה ה' (י, לה-ו)

פרשה זו עשה לה הקב"ה סימנין... מפני שספר חשוב בפני עצמו הוא (שבת קטז)

"ויהי בנסוע" - רומז ל'רצוא', התשוקה להתרחק מהעולם. "שובה ה'" - רומז ל'שוב', כלומר להימצאות בתוך העולם כדי לבררו ולהעלותו. מכאן חשיבותה המיוחדת של פרשה זו, שכן כל התורה כולה באה כדי להבטיח שיהיה 'רצוא' ו'שוב'.

(אור-התורה במדבר, עמ' שפא)

ויהי בנסוע הארון (י, לה)

פרשה זו עשה לה הקב"ה סימנין (שבת קטז) האות נו"ן רומזת לתורה, שכן, א) התורה ניתנה לישראל ביום החמישים לצאתם ממצרים, ב) בתורה יש חמישים שערי בינה. כמו-כן, שתי הגו"נים שבראש ובסוף פרשה זו רומזות לשני חלקי התורה, תורת הנגלה ותורת הנסתר.

(אור-התורה במדבר עמ' שעא)

קומה ה' ויפוצו אויבין וינוסו משנאין

מפניך (י, לה)

שכל השונא את ישראל שונא את מי שאמר והיה העולם (רש"י)

דוק בלישנא: בחומש נאמר "קומה הוי", בכתובים כתיב (תהילים סח), "יקום אלוקים יפוצו אויביו", ואילו ברש"י, תורה שבעל-פה, הביטוי הוא, "מי שאמר והיה העולם".

הסבר הדברים:

וזה מעשה המנורה מקשה זהב (ח, ד)

עם-ישראל נמשל למנורה שנעשתה - כלשון הכתוב - "מקשה". למילה 'מקשה' שלוש משמעויות, והן רומזות לכמה סגולות של בני-ישראל:

א) מלשון קשה. בני-ישראל נקראו "עם קשה עורף" למעליותא, בזכות כוח המסירות-נפש שיש לכל יהודי; ביטול על-שכלי לקב"ה. בחינה זו מצויה בכל יהודי, מ'ירכה' - הנשמות הנמוכות ביותר, ועד 'פרחה' - הנשמות הגבוהות.

ב) מלשון היקש. נשמות ישראל דומות (כביכול) לבוראן, כמאמר רז"ל (זוהר ח"ג רצו), "אל תקרי תמתי אלא תאומתי".

ג) מלשון אסיפה, כמו "התקוששו וקושו" (צפניה ב) (התלקטו ואספו יחד... השוו מעשיכם לדעת קונכם, רש"י).

כדי לעורר ולגלות את שתי הסגולות הראשונות (מלשון 'קשה' ומלשון 'היקש') - יש לאסוף את כל המחשבות והרצונות הפזורים במילי דעלמא ולהתאימם לרצון הבורא (מלשון 'אסיפה').

(אור-התורה - במדבר, עמ' שנד, ששב)

וכי תבואו מלחמה... והרעתם בחצוצרות... וביום שמחתכם... ותקעתם בחצוצרות

(י, ט-י)

"וכי תבואו מלחמה... והרעתם בחצוצרות" - כשאדם יוצא למלחמת היצר, עליו להתחנן להקב"ה בלב נשבר ונדכח שירחם עליו ויצליחו במלחמתו.

"וביום שמחתכם... ותקעתם בחצוצרות" - גם לאחר ניצחון המלחמה על האדם לזיהר שלא תזוח עליו דעתו אלא יישאר בביטול ובהכנעה.

(לקוטי שיחות כרך יג, עמ' 28)

מחנה בני דן מאסף לכל המחנת (י, כה)

שבטו של דן... היה נוסע באחרונה, וכל מי שמאבד דבר היה מחזירו לו (רש"י)

אל נא תהי כמת (יב, יב)

מכאן שהמצורע חשוב כמת (נדרים סד)

חכמי האמת קבעו כי הסיבה לטומאת צרעת היא "הסתלקות אור החכמה". זהו שמצורע חשוב כמת, שכן גם מיתה היא תוצאה של סילוק אור החכמה, שהרי "החכמה תחיה" כתיב (משלי ז), ונאמר (איוב ד) "ימותו ולא בחכמה".

(תורת לוי-יצחק, עמ' שנח)

ואביה ירק ירק בפניה הלא תיכלם שבעת ימים (יב, יד)

ואם אביה הראה לה פנים זועפות הלא תיכלם שבעת ימים, קל וחומר לשכינה י"ד יום (רש"י)
אומר הרב המגיד ממזריטש:

י"ג מידות הרחמים מכוונות כנגד י"ג מידות שהתורה נדרשת בהם. לכן כשהזכיר משה בתפילתו את השם "א-ל" ("א-ל נא רפא נא לה"), שהוא המידה הראשונה שבי"ג מידות הרחמים, ענה לו הקב"ה בקל וחומר, שהוא המידה הראשונה של הי"ג מידות שהתורה נדרשת בהם.

(אור תורה עמ' מו)

בחומש, שהוא עיקר התורה שבכתב, מאיר השורש של כל דבר, ולכן נאמר בו שם הוי', שממנו נמשך להיות "יפוצו אויביך". בכתובים, שבהם נמשכים ענייני התורה לדרגה נמוכה יותר, נאמר שם אלוקים, שהוא שורש ומקור להעלם העולם (אלקים - בגימטרייה הטבע). ואילו בתורה שבעל-פה, שיורדת ומתלבשת בהשגת המקבל, נאמר "מי שאמר והיה העולם", עולם - מלשון העלם.

(לקוטי שיחות כרך כג, עמ' 80)

שש-מאות אלף רגלי העם אשר אנוכי בקרבו (יא, כא)

"שש-מאות אלף רגלי" - כל עם-ישראל אינו אלא 'רגליו' של משה רבנו, שהוא 'ראש' העם ומנהיגו.

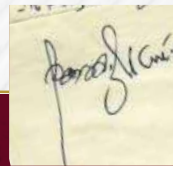
(ספר המאמרים קונטרסים א, עמ' 106)

* * *

"שש-מאות אלף" - דווקא בזכות כל השש-מאות אלף, לרבות רגלי - אלו שהם בבחינת 'רגל' בלבד, "אנוכי" - ניתנה לישראל התורה, שמתחילה בתיבת "אנוכי". וכמאמר רז"ל (ב"ר פ"ז) "אילו היו ישראל חסרים אפילו אדם אחד לא היתה השכינה נגלית עליהם" (בסיני).

(ליקוטי-שיחות כרך א עמ' 89)





"והדרך מצויינת היטב היטב, והיכולת בידו ללכת בכיוון הנכון"

לפנינו מכתב בו מסביר הרבי באריכות כי תפקידו הייחודי של עם ישראל נקבע בתורתנו, תורת חיים, וכיצד החיפוש אחר דרך ושיטה אחרת יעלה בתוהו, כפי שניסיון העבר הוכיח. המכתב נכתב בכ"ה סיון תש"מ ונדפס בהוספות לליקוטי שיחות, והוא מובא כאן בשלימות

ונסיון למצוא דרכים אחרות, שונות ומשונות, אמור מלכתחילה לעלות בתוהו ובפחי-נפש וכו'.

לבאר הדברים בפשטות יותר, הרי פרשה שלמה היא בתורתנו, תורת-חיים, הוראה בחיים, היא פרשת בחוקותי, המתחילה "אם בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם ונתתי גו'" - כל הברכות המנויות בפרשה, ואף שמכלל הן אתה שומע לאו, גם זה בא בפירוש "ואם לא תשמעו לי גו' ואם תלכו עמי קרי גו'".

ותורת-אמת היא שניתנה לנו לפני אלפי שנים, בעת היות עם ישראל לעם, במתן-תורה בהר סיני, במדבר סיני. ומשם הלכו לארץ נושבת, "מפני חטאינו גלינו מארצנו" וחזרנו למדבר העמים.

ואף על פי שרואים גם בעיני בשר איך שנתקיימו הפסוקים האמורים בפרשה בפשטות, בכל זאת יש ממצויאים מזמן לזמן שיטות-חיים שונות ומשונות ועושין מהן עבודה-זרה, במשמעותה הפשוטה - זרה לרוח עם ישראל ולקיום עם ישראל ולעצמיות עם ישראל.

וכשבאות התוצאות הטבעיות בעקבות שיטה שהיא זרה ועוינת ומסוכנת לעם ישראל, הרי תמורת הפתרון הפשוט שניתן מאז היותנו לעם, מחליפים שיטה משונה אחת בשיטה משונה אחרת, וכדרך עם בני ישראל, עם קשה עורף - בעקשנות שלא במקומה. ועד כדי כך גבר חושך הגלות, ששואלים איפה הצדק והיושר ומתי ימלא עם ישראל תפקידו להיות אור לגויים וכו'.

מאשר אני קבלת מכתבו (בלי תאריך) עם המצורף אליו, בו כותב על דבר המצב בארץ-הקודש ומצב אחינו בני ישראל בכלל וכו' ושואל כמה שאלות בנוגע להמצאות העלובה בימינו אלה וכו', ובלשונו "איפה הכבוד והצדק והיושר?".

ולאחרי בקשת שליחתו, לפלא גדול בעיני הספקות אצלו והחיפוש ודרישה וחקירה בנושא זה.

ומשל למה הדבר דומה? לאדם ההולך בדרך המקשרת עיר הבירה, פלטרין של מלך, עם מדבר נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים. וכמוכן ופשוט משתוקק הוא ומצפה ומקוה מתי יגיע הזמן המאושר שיגיע לעיר נושבת, ועוד יותר - לעיר הבירה כלילת יופי.

ולאורך הדרך, כרגיל, נמצאים עמודים עם ציונים וסימנים המראים את הכיוון מן המדבר אל עיר הבירה, שמהם מובן גם הכיוון ההפכי מן עיר הבירה אל המדבר.

ואם למרות הסימנים והציונים הברורים ופשוטים יתעקש ההולך בדרך ללכת דוקא בכיוון המרחיקו מן עיר הבירה ומקורבו למדבר, מובנות התוצאות.

ומה יתאונן אדם חי - שהבחירה נתונה לו, והדרך מצויינת היטב היטב, והיכולת בידו ללכת בכיוון הנכון, ואז מובטח לו שיגיע למחוז חפצו.

ולא עוד אלא שבפירוש נאמר לו שאין תחליף לתהליך האמור, כלומר שאין אופן אחר להגיע לעיר הבירה כי אם בדרך המצויינת, וכל חיפוש



הלכות ומנהגי חב"ד

יום שישי

י"א בסיוון

מכיוון שבשבת-קודש זו הוא סיום ימי התשלומין, וההוראה היא להוסיף ביום זה (גם) בנתינת הצדקה, יש לתת צדקה זו מערב שבת¹.

שבת-קודש פרשת בהעלותך²

י"ב בסיוון

סיום ימי התשלומין. זמן מתאים להחלטות טובות וביצוען, בשיעורי תורה והפצתה, באהבת ואחדות ישראל, ובנתינת הצדקה³.

קריאת התורה:

מנמיכים מעט את הקול מ"ויהי העם כמתאוננים" עד "אל המן עינינו" (יא,א-ו)⁴.

1. ראה לקוטי שיחות חלק כח עמ' 315 ס"ג בקשר לצדקה דיום השבת, ובאגרות קודש ח"ד עמ' שכד ושערי הלכה ומנהג י"ד ר"ס קמח בענין יארצייט שחל בשבת קודש.
2. בחוץ לארץ - פרשת נשא.
3. על-פי תורת-מנחם תשמ"ט ח"ג עמ' 323.
4. פרי חדש ס"י תכח ס"ק ז (וטעמו כדי "להראות שהם מתחרטים"), ומ"מ הזוהר שם שיקרא בקול כזה שישמע זאת כל הציבור, כמובן. וכן נהג הבעל-

הפטרה: "רני ושמחי... חן חן לה" (זכריה ב,יד-יז ג,א-י ד,א-ו).

אין אומרים 'אב הרחמים'.

תפילת מנחה: אין אומרים "צדקתך".

פרקי אבות - פרק א.

מאחר חצות הלילה במוצאי שבת, אומרים תחנון כרגיל⁵.

יום שני

י"ד בסיוון

יום שני בלילה, אור ליום שלישי: סוף זמן קידוש לבנה - כל הלילה.

קורא בבית חיינו, הרה"ח ר' מרדכי שוסטערמאן ע"ה. ומציינים ללקוטי מהרי"ח (ח"ב סא,א) ולפירושו 'שערי רחמים' על שערי אפרים (ג,ג).
5. הן בארה"ק והן בחו"ל, ע"פ דברי אדה"ז בסידורו לפני 'למנצח... יענך'. והטעם לפי שכל עניין תשלומין אלו הוא בעניין הקורבנות, ואין בהן 'ספיקא דימא' - אגרות-קודש כרך כ עמ' רנא, ליקוטי שיחות כרך ד עמ' 1312.

העקרית והחיונית, וגם זכותו, לנצל כל רגע וכל אפשריות שבידו לביסוס וקיום עם הישראלי ואיש הישראלי על ידי ביסוס וקיום הציבורי בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם;

במלים פשוטות: קיום המצות-מעשיות בחיי היום-יום ולהשפיע עליו, ויפה שעה אחת קודם. ואין צורך לייסד מפלגות חדשות ולעבד תוכניות ושיטות ופילוסופיות חדשות ולחקירות ודרישות וכדומה, כיון שהכל מהמוכן מעת מתן-תורה, ובלשון הידוע "כשולחן הערוד לפניהם".

תקותי שיקבל הדברים כפי כוונתם, וה' יצליחו ויבשר טוב בכל האמור.

(ליקוטי שיחות חלק חכ"ב עמ' 333)

ועדין לא למדנו לקח מכל הקורות את עמנו בעקבות השיטות והפעולות בניגוד לתורה ולמצותיה שהן חיינו ואורך ימינו, מאז עובדי העגל תיכף לאחר מתן תורה, ועובדי הבעל לאחר כיבוש יהושע בן נון, וכל השיטות המשונות שקמו בימי הגלות, אשר הצד השווה שבהן הוא שכולן מיוסדות על הסיסמה "ככל הגויים בית ישראל".

מובן שאין כוונתי לדרשה, ומכל שכן לא להטפת מוסר, כי אם להשיב לו תשובה מעשית, על יסוד מאמר חכמינו ז"ל שהמעשה הוא העיקר, אשר היהודי בן עם הנבחר, והוא בתוכו, אשר הקב"ה הכריז עליו והייתם לי סגולה מכל העמים גו' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אין כל מקום לנפילת-רוח, ואין צריך לומר לייאוש חס ושלום, אלא שמחובתו



"משה קיבל תורה מסיני"

משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרו לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלושה דברים (פרק א משנה א)

פירוש כ"ק אדמו"ר:

השאלות במשנתנו: א) למה מפרט התנא את סדר המסורה ואינו אומר בקיצור שמושה קבל תורה מסיני ומסרה לדורות הבאים, עד לאנשי כנסת הגדולה. ב) הרי חלקם של הנביאים בקבלת ומסירת התורה אינו מצד מעלת הנבואה (דהרי אסור לפסוק הלכה על-פי נבואה) אלא להיותם חכמים; ולמה מתאר אותם התנא כ"נביאים". ג) "הם אמרו שלושה דברים" - מניינא למה לי?

והעניין:

התנא מלמדנו חמש תכונות נפשיות הנדרשות בלימוד התורה.

משה - מעלתו המיוחדת בקשר לתורה היא ענותנותו הגדולה, וכמו שאמרו רז"ל שמפני שמיעט את עצמו נקראת התורה על שמו. ותכונה זו מכשירה את האדם להיות "כלי" לתורה.

יהושע - על יהושע נאמר "לא ימיש מתוך האוהל", היינו שהיה מסור ונתון לתורה בלבד. וכך צריכה להיות גישתו של כל אחד, כי גם מי שאין תורתו אומנותו, הנה בזמן שלומד יהיה כאילו אין לו שום "אומנות" אחרת - תורתו אומנותו.

לאחר שתי תכונות אלו, הנדרשות כהכנה ללימוד התורה, מפרט התנא שלוש תכונות השייכות לעצם הלימוד:

זקנים - אמרו רז"ל "זקן - זה שקנה חכמה". כדי שהתורה תהיה קניינו העצמי של האדם (על דרך הקונה דבר בממונו) עליו להשקיע בה עמל ויגיעה.

נביאים - כשלומד אדם באופן של "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא" זקוק הוא לסייעתא דשמיא, שיכוון לאמיתת ההלכה. עניין "סייעתא דשמיא" כפי שהוא בדור שלם - מתבטא בדור הנביאים.

אנשי כנסת הגדולה - תפקידם של אנשי כנסת הגדולה היה לפסוק הלכה למעשה ולתקן תקנות. ידיעתו של הלומד שההלכה נוגעת למעשה בפועל, מעוררת אצלו עיון רב ומיוחד, מתוך יראה שמה לא יכוון אל האמת, ועל-ידי עיונו זה - הרי הוא מכוון אל האמת.

הם אמרו שלושה דברים - מצד בחינת אנשי כנסת הגדולה שעניינם הלכה למעשה ותיקון תקנות נתחדש שיש שלושה דברים.

דהנה, כל עוד שלא הגיע אדם להוראה למעשה (בחינת אנשי כנסת הגדולה) ביכולתו לומר שלגביו יש "שני דברים" בלבד - נותן התורה יתברך והאדם הלומד תורה. אבל משהגיע להוראה, עליו לדעת שיש "שלושה דברים": נותן התורה; האדם הלומד; והעולם, שעליו חלים פסקי התורה. כלומר - עבודתו היא לברר ולזכך את העולם על-ידי פסקי התורה.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת נשא תשל"ו - על-פי רשימת השומעים, ביאורים לפרקי אבות (א) עמ' 25-26)



שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ
הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה



לבושיהוון ויזכון: ה ולקחו פּר בּוֹן בְּקָר וּמִנְחָתוֹ
סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וּפְרִשְׁנֵי בּוֹן בְּקָר תִּקַּח
לְחֻטָּאת: וְלִקְחוּ פֶר בּוֹן בְּקָר וּמִנְחָתוֹ סֶלֶת בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן וּפְרִשְׁנֵי בּוֹן בְּקָר תִּקַּח לְחֻטָּאת: וַיִּסְבוּן
תּוֹר בַּר תּוֹרֵי וּמִנְחָתָהּ סֶלֶתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח וְתוֹר
תַּנְיָן בַּר תּוֹרֵי תַסְבַּ לְחֻטָּאתָא: ט וְהִקְרַבְתָּ אֶת־
הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עַדְת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד
וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְתִקְרַב יְת
לְוָאֵי קָדָם מִשְׁפַּן זְמָנָא וְתִכְנֹשׁ יְת כָּל כְּנֻשְׁתָּא
דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: י וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי יְהוָה
וְסִמְכוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּם:
וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי יְהוָה וְסִמְכוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּם: וְתִקְרַב יְת לְוָאֵי קָדָם יי
וַיִּסְמְכוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת יְדֵיהוֹן עַל לְוָאֵי:
יא וְהִנִּיף אֶהְרֹן אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה
מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה לְעֹבֵד אֶת־עַבְדְּתָא יְהוָה:
וְהִנִּיף אֶהְרֹן אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה לְעֹבֵד אֶת־עַבְדְּתָא יְהוָה: וַיִּרִים
אֶהְרֹן יְת לְוָאֵי אַרְמָא קָדָם יי מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיְהוֹן לְמַפְלַח יְת פְּלַחְנָא דַּיִי: יב וְהַלְוִיִּם יִסְמְכוּ
אֶת־יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הַפָּרִים וְעִשָּׂה אֶת־הָאֹהֶד
חֻטָּאת וְאֶת־הָאֹהֶד עֲלָה לַיהוָה לְכַפֵּר עַל־
הַלְוִיִּם: וְהַלְוִיִּם יִסְמְכוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ
הַפָּרִים וְעִשָּׂה אֶת־הָאֹהֶד חֻטָּאת וְאֶת־הָאֹהֶד עֲלָה
לַיהוָה לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּם: וְלְוָאֵי יִסְמְכוּן יְת יְדֵיהוֹן
עַל רִישׁ תּוֹרֵיָא וְעֹבֵד יְת חַד חֻטָּאתָא וְיְת חַד
עֲלִתָא קָדָם יי לְכַפְּרָא עַל לְוָאֵי: יג וְהִעֲמַדְתָּ
אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֶהְרֹן וּלְפָנֵי בְּנָיו וְהִנַּפְתָּ אֹתָם
תְּנוּפָה לַיהוָה: וְהִעֲמַדְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֶהְרֹן
וּלְפָנֵי בְּנָיו וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לַיהוָה: וְתִקַּם יְת
לְוָאֵי קָדָם אֶהְרֹן וְקָדָם בְּנוֹהֵי וְתִרַם יְתוֹהֵן אַרְמָא
קָדָם יי: יד וְהִבְדַּלְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם מֵתוֹךְ בְּנֵי

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ומליל יי עם משה למימר:
ב דַּבֵּר אֶל־אֶהְרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהִעָלְתְּךָ אֶת־
הַנֵּרֹת אֶל־מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה יֵאִירוּ שִׁבְעַת
הַנֵּרוֹת: דַּבֵּר אֶל־אֶהְרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהִעָלְתְּךָ
אֶת־הַנֵּרֹת אֶל־מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה יֵאִירוּ שִׁבְעַת
הַנֵּרוֹת: מִלַּל עַם אֶהְרֹן וְתִימַר לֵה בְּאֲדֻלְקוּתְךָ יְת
בוֹצִינְיָא לְקַבַּל אִפִּי מְנַרְתָּא יְהוֹן מְנַהַרִּין שִׁבְעָא
בוֹצִינְיָא: ג וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהְרֹן אֶל־מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה
הֵעֲלָה נֵרֹתֶיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהְרֹן אֶל־מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה הֵעֲלָה נֵרֹתֶיהָ
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַעֲבַד כֵּן אֶהְרֹן לְקַבַּל
אִפִּי מְנַרְתָּא אֲדַלְק בוֹצִינְיָהָ כְּמָא דִּי פְקִיד יי יְת
מֹשֶׁה: ד וְזוֹה מַעֲשֵׂה הַמְּנַרְהַ מִקְשָׁה זֶהָב עַד־
יִרְכָה עַד־פְּרֻחָה מִקְשָׁה הוּא כְּמַרְאֵה אֲשֶׁר
הִרְאָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עִשָּׂה אֶת־הַמְּנַרְהַ:
זוֹה מַעֲשֵׂה הַמְּנַרְהַ מִקְשָׁה זֶהָב עַד־יִרְכָה עַד־
פְּרֻחָה מִקְשָׁה הוּא כְּמַרְאֵה אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עִשָּׂה אֶת־הַמְּנַרְהַ: וְדִין עוֹבַד
מְנַרְתָּא נְגִידָא דְהַב עַד שִׂידָה עַד שׁוֹשְׁנָה נְגִידָא
הִיא כְּחִזּוֹ דִּי אַחְזֵי יי יְת מֹשֶׁה כֵּן עֲבַד יְת
מְנַרְתָּא: פ ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ומליל יי עם משה
למימר: וְקַח אֶת־הַלְוִיִּם מֵתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְטַהַרְתָּ אֹתָם: קַח אֶת־הַלְוִיִּם מֵתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְטַהַרְתָּ אֹתָם: קָרַב יְת לְוָאֵי מַגּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְתִדְבְּרֵי יְתוֹהֵן: וְזַכַּח־תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהַרְתָּם הַזֶּה
עֲלֵיהֶם מִי חֻטָּאת וְהִעֲבִירוּ תַעַר עַל־כָּל־בְּשָׂרָם
וְכִבְּסוּ כְּגִדֵיהֶם וְהִטְהָרוּ: וְזַכַּח־תַּעֲשֶׂה לָהֶם
לְטַהַרְתָּם הַזֶּה עֲלֵיהֶם מִי חֻטָּאת וְהִעֲבִירוּ תַעַר
עַל־כָּל־בְּשָׂרָם וְכִבְּסוּ כְּגִדֵיהֶם וְהִטְהָרוּ: וַיְכַדִּין
תַּעֲבַד לְהוֹן לְזַכּוֹאֵיהוֹן אֲדִי עֲלֵיהוֹן מִיָּא
דְּחֻטָּאתָא וְעֲבִירוֹן מְסַפֵּר עַל כָּל בְּשָׂרָהוֹן וַיִּחְרְרוֹן

למנהג רובותינו נשיאנו, יש לקרוא ביום ה' בלילה שמו"ת עליה אחת או שתיים מהפרשה, ולמחרת ביום ו' אחרי חצות לקרוא שוב מתחילתה עד גמירא עם ההפטרה, ובשבת לפני תחילת שחרית לקרוא שוב 'שביעי'. • סהריים (עכ"פ לכתחילה) שלא להפסיק באמצע קריאת שמו"ת.

ויהיבית ית לואי מסירין לאהרן ולבנוהי מגו בני
 ישראל למפלח ית פלחן בני ישראל במשפן
 זמנא ולכפרא על בני ישראל ולא יהי בכני
 ישראל מותא במקרב בני ישראל לקודשא:
 - ויעש משה ואהרן וכל־עדת בני־ישראל
 ללוים ככל אשר־צוה יהוה את־משה ללוים
 כן־עשו להם בני ישראל: ויעש משה ואהרן
 וכל־עדת בני־ישראל ללוים ככל אשר־צוה יהוה
 את־משה ללוים כן־עשו להם בני ישראל: ועבד
 משה ואהרן וכל פנשטא דכני ישראל ללואי
 ככל די פקיד יי ית משה ללואי כן עבדו להון
 בני ישראל: כא ויתחטאו הלוים ויכבסו
 בגדיהם ויגף אהרן אתם תנופה לפני יהוה
 ויכפר עליהם אהרן לטהרם: ויתחטאו הלוים
 ויכבסו בגדיהם ויגף אהרן אתם תנופה לפני
 יהוה ויכפר עליהם אהרן לטהרם: ואדכיו לואי
 ותורו לבושיהון וארם אהרן יתהון ארמא קדם
 יי וכפר עליהון אהרן לדפואיהון: כג ואחר־כן
 באו הלוים לעבד את־עבדתם באהל מועד
 לפני אהרן ולפני בניו כאשר צוה יהוה
 את־משה על־הלוים כן עשו להם: ואחר־כן
 באו הלוים לעבד את־עבדתם באהל מועד לפני
 אהרן ולפני בניו כאשר צוה יהוה את־משה
 על־הלוים כן עשו להם: ובתר כן עלו לואי
 למפלח ית פלחנהון במשפן זמנא קדם אהרן
 וקדם בנוהי כמא די פקיד יי ית משה על לואי
 כן עבדו להון: ס כג וידבר יהוה אל־משה
 לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי
 עם משה למימר: כז זאת אשר ללוים מבין
 חמש ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא
 בעבדת אהל מועד: זאת אשר ללוים מבין חמש
 ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא בעבדת
 אהל מועד: דא די ללואי מבר חמש ועשרין
 שנין ולעלא ייתי לחילא חילא בפלחן משפן

ישראל והיו לי הלוים: ותבדלת את־הלוים
 מתוך בני ישראל והיו לי הלוים: ותפרש ית לואי
 מגו בני ישראל ויהון משמשין קדמי לואי:
 שני טו ואחר־כן יבאו הלוים לעבד את־אהל
 מועד וטהרת אתם והנפת אתם תנופה:
 ואחר־כן יבאו הלוים לעבד את־אהל מועד
 וטהרת אתם והנפת אתם תנופה: ובתר כן
 יעלון לואי למפלח ית משפן זמנא ותדכי יתהון
 ותרם יתהון ארמא: טז פי נתנים נתנים המה לי
 מתוך בני ישראל תחת פטרת פל־רחם בכור
 כל מבני ישראל לקחתי אתם לי: פי נתנים
 נתנים המה לי מתוך בני ישראל תחת פטרת
 פל־רחם בכור כל מבני ישראל לקחתי אתם לי:
 ארי אפרשא מפרשין אנון קדמי מגו בני ישראל
 חלף פתח כל ולדא בוקרא כלא מבני ישראל
 קרבית יתהון קדמי: יז פי לי כל־בכור בכני
 ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל־בכור
 בארץ מצרים הקדשתי אתם לי: פי לי
 כל־בכור בכני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי
 כל־בכור בארץ מצרים הקדשתי אתם לי: ארי
 דילי כל בוקרא בכני ישראל באנשא ובבעירא
 ביומא דקטלית כל בוקרא בארעא דמצרים
 אקדשית יתהון קדמי: יח ואקח את־הלוים
 תחת פל־בכור בכני ישראל: ואקח את־הלוים
 תחת פל־בכור בכני ישראל: וקרבית ית לואי
 חלף כל בוקרא בכני ישראל: יט ואתנה את
 הלוים נתנים | לאהרן ולבניו מתוך בני
 ישראל לעבד את־עבדת בני־ישראל באהל
 מועד ולכפר על־בני ישראל ולא יהיה בכני
 ישראל נגף בגשת בני־ישראל אל־הקדש:
 ואתנה את־הלוים נתנים | לאהרן ולבניו מתוך
 בני ישראל לעבד את־עבדת בני־ישראל באהל
 מועד ולכפר על־בני ישראל ולא יהיה בכני
 ישראל נגף בגשת בני־ישראל אל־הקדש:

הַעֲרָבִים בַּמִּדְבָּר סִינַי כָּכֵל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה בֵּן עֶשְׂו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַעֲבָדוּ יְת פִּסְחָא
בְּנִיסָן בְּאַרְבַּעַת עֶשְׂרָא יוֹמָא לְרַחָא בֵּין שְׁמֵשִׁיא
בַּמִּדְבָּרָא דְסִינַי כָּכֵל דִּי פְקִיד יִי יְת מֹשֶׁה בֵּן
עֲבָדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי אַנְשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ
טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם וְלֹא־יִכְלֹ לַעֲשֵׂת־הַפֶּסַח
בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אֶהְרֹן
בַּיּוֹם הַהוּא: וַיְהִי אַנְשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ
אָדָם וְלֹא־יִכְלֹ לַעֲשֵׂת־הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ
לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אֶהְרֹן בַּיּוֹם הַהוּא: וְהוּו גְבַרְיָא
דִּי הוּו מְסַאֲבִין לְטָמִי נַפְשָׁא דְאַנְשָׁא וְלֹא יְכִילו
לְמַעַבְד פִּסְחָא בַּיּוֹמָא הַהוּא וַיִּקְרִיבוּ קָדָם מֹשֶׁה
וְקָדָם אֶהְרֹן בַּיּוֹמָא הַהוּא: וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים
הַהֵמָּה אֵלֵינוּ אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם לְמַה
נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקְרִיב אֶת־קִרְבָּן יְהוָה בְּמַעַדּוּ
בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַהֵמָּה אֵלֵינוּ
אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם לְמַה נִּגְרַע לְבַלְתִּי
הַקְרִיב אֶת־קִרְבָּן יְהוָה בְּמַעַדּוּ בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַאֲמַרו גְבַרְיָא הַאֲנֹנִן לַה אֲנַחְנָא מְסַאֲבִין לְטָמִי
נַפְשָׁא דְאַנְשָׁא לְמָא נַתְּמַנַּע בְּדִיל דְלֹא לְקַרְבָּא יְת
קִרְבָּנָא וַיִּי בְּזַמְנָה בְּגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: הַיּוֹמָא
אֱלֹהִים מֹשֶׁה עֲמָדוּ וְאַשְׁמְעָה מַה־יִּצְוָה יְהוָה
לְכֻם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מֹשֶׁה עֲמָדוּ וְאַשְׁמְעָה מַה־
יִצְוָה יְהוָה לְכֻם: וַאֲמַר לְהוֹן מֹשֶׁה אוֹרִיכוּ עַד
דְּאַשְׁמַע מַה דְּאַתְּפַקְד קָדָם יִי עַל דִּי לְכוּן: פ
ט וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ: וַיְדַבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ פִּירֵיהִיָּה
טְמָא | לְנַפְשׁ אוֹ בְּדֶרֶךְ רַחֲקָה לְכֻם אוֹ
לְדֹרְתִיכֻם וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ פִּירֵיהִיָּה טְמָא | לְנַפְשׁ
אוֹ בְּדֶרֶךְ רַחֲקָה לְכֻם אוֹ לְדֹרְתִיכֻם וַעֲשֵׂה פֶסַח
לַיהוָה: מִלַּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְרֵ גְבַר גְּבַר אַרִי
יְהִי מְסַאֲבִין לְטָמִי נַפְשָׁא דְאַנְשָׁא אוֹ בְּאַרְחָא

זְמָנָא: כַּה וּמִכֵּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצְבָּא
הַעֲבָדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד: וּמִכֵּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה
יָשׁוּב מִצְבָּא הַעֲבָדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד: וּמִכֵּן
חֲמִשִּׁין שָׁנִין יְתוּב מִחִיל פְּלַחְנָא וְלֹא יִפְלַח עוֹד:
ט וַיִּשְׁרַת אֶת־אֲחִיו בְּאַהֲל מוֹעֵד לְשֹׁמֵר
מִשְׁמֶרֶת וְעַבְדָּה לֹא יַעֲבֹד כִּכָּה תַעֲשֶׂה לְלוֹיִם
בְּמִשְׁמֶרֶתָם: וַיִּשְׁרַת אֶת־אֲחִיו בְּאַהֲל מוֹעֵד לְשֹׁמֵר
מִשְׁמֶרֶת וְעַבְדָּה לֹא יַעֲבֹד כִּכָּה תַעֲשֶׂה לְלוֹיִם
בְּמִשְׁמֶרֶתָם: וַיִּשְׁמַשׁ עִם אַחֻהִי בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא
לְמִטְר מִטְרָא וּפְלַחְנָא לֹא יִפְלַח בְּדִין תַּעֲבַד
לְלוֹאִי בְּמִטְרָתָהוֹן: פ

שְׁלִישִׁי א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר־סִינַי
בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ
הָרֵאשׁוֹן לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר־
סִינַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ
הָרֵאשׁוֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּרָא
דְסִינַי בְּשֵׁתָא תְּנִימָא לְמַפְקָהוֹן מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם
בַּיּוֹמָא קַדְמָאָה לְמִימְרֵ: כ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַפֶּסַח בְּמוֹעֵדוֹ: וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַפֶּסַח בְּמוֹעֵדוֹ: וַיַּעֲבָדוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת פִּסְחָא
בְּזַמְנָה: ג בְּאַרְבַּעַה עֶשְׂרִיּוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין
הַעֲרָבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמַעַדּוֹ כְּכֹל־חֻקֹּתָיו וְכְכֹל־
מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ: בְּאַרְבַּעַה עֶשְׂרִיּוֹם בַּחֹדֶשׁ
הַזֶּה בֵּין הַעֲרָבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמַעַדּוֹ כְּכֹל־חֻקֹּתָיו
וְכְכֹל־מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ: בְּאַרְבַּעַת עֶשְׂרָא יוֹמָא
בַּיּוֹמָא הַדִּין בֵּין שְׁמֵשִׁיא תַּעֲבָדוּן יְתָה בְּזַמְנָה
כָּכֵל גִּזְרָתָהּ וְכָכֵל דְּחִזִּי לַה תַּעֲבָדוּן יְתָה: ד וַיְדַבֵּר
מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשֵׂת הַפֶּסַח: וַיְדַבֵּר
מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשֵׂת הַפֶּסַח: וּמִלִּיל מֹשֶׁה
עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְד פִּסְחָא: ה וַיַּעֲשׂוּ אֶת־
הַפֶּסַח בְּרֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עֶשְׂרִיּוֹם לְחֹדֶשׁ בֵּין
הַעֲרָבִים בַּמִּדְבָּר סִינַי כָּכֵל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה בֵּן עֶשְׂו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיַּעֲשׂוּ אֶת־
הַפֶּסַח בְּרֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עֶשְׂרִיּוֹם לְחֹדֶשׁ בֵּין

רחיקא לכון או לדריכון ויעבד פסחא קדם יי:
 יי בהדרש השני בארבעה עשר יום בין הערפים
 יעשו אתו על-מצות ומררים יאכלהו: בהדרש
 השני בארבעה עשר יום בין הערפים יעשו אתו
 על-מצות ומררים יאכלהו: בירחא תנינא
 בארבעת עשרא יומא בין שמשאי יעבדון יתה
 על פטיר ומררין ייכלגה: י לא-ישאירו ממנו
 עד-בקר ועצם לא ישברו-בו ככל-חקת הפסח
 יעשו אתו: לא-ישאירו ממנו עד-בקר ועצם לא
 ישברו-בו ככל-חקת הפסח יעשו אתו: לא
 ישארונו מנה עד צפרא וגרמא לא יתברון בה
 ככל גזרת פסחא יעבדון יתה: י והאיש אשר
 הוא טהור ובדרך לא-יהיה וחדל לעשות
 הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי א קרבן
 יהיה לא הקריב במעדו חטאו ישא האיש
 ההוא: והאיש אשר-הוא טהור ובדרך לא-יהיה
 וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא
 מעמיה כי א קרבן יהיה לא הקריב במעדו חטאו
 ישא האיש ההוא: וגברא דהוא דכי ובארח לא
 הוה ויתמנע למעבד פסחא וישתצי אנשא ההיא
 מעמה ארי קרבנא דיי לא קריב בזמנה חובה
 יקבל גברא ההוא: י וכייגור אתכם גר ועשה
 פסח ליהוה כחקת הפסח וכמשפטו כן יעשה
 חקה אחת יהיה לכם ולגר ולאזרח הארץ:
 וכייגור אתכם גר ועשה פסח ליהוה כחקת
 הפסח וכמשפטו כן יעשה חקה אחת יהיה לכם
 ולגר ולאזרח הארץ: וארי יתגיר עמכון גיורא
 ויעבד פסחא קדם יי כגזרת פסחא וכדמזי לה
 כן יעבד קמא מד יהי לכון ולגיורא ולציבא
 דארעא: ס

רביעי טו וביום הקים את-המשפן כפה הענן
 את-המשפן לאהל העדת ובערב יהיה על-
 המשפן כמראה-אש עד-בקר: וביום הקים
 את-המשפן כפה הענן את-המשפן לאהל העדת

ובערב יהיה על-המשפן כמראה-אש עד-בקר:
 וכיומא דאתקם ית משפנא חפא עננא ית
 משפנא למשפנא דסהדותא וברמשא הנה על
 משפנא כחזו אשתא עד צפרא: טו כן יהיה
 תמיד הענן יכפנו ומראה-אש לילה: כן יהיה
 תמיד הענן יכפנו ומראה-אש לילה: כן הוה
 תדירא עננא חפי לה וחזו אשתא בליליא:
 י ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי כן
 יסעו בני ישראל ובמקום אשר ישפן-שם הענן
 שם יחנו בני ישראל: ולפי העלות הענן מעל
 האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר
 ישפן-שם הענן שם יחנו בני ישראל: ולפום
 אסתלקות עננא מעלוי משפנא ובתר כן נטלין
 בני ישראל ובאתרא דשרי תמן עננא תמן שרן
 בני ישראל: יי על-פי יהוה יסעו בני ישראל
 ועל-פי יהוה יחנו כלימי אשר ישפן הענן
 על-המשפן יחנו: על-פי יהוה יסעו בני ישראל
 ועל-פי יהוה יחנו כלימי אשר ישפן הענן
 על-המשפן יחנו: על מימרא דיי נטלין בני
 ישראל ועל מימרא דיי שרן כל יומי די שרי
 עננא על משפנא שרן: יי ובהאריך הענן על-
 המשפן ימים רבים ושמרו בני-ישראל את-
 משמרת יהוה ולא יסעו: ובהאריך הענן על-
 המשפן ימים רבים ושמרו בני-ישראל את-
 משמרת יהוה ולא יסעו: ובאורכות עננא על
 משפנא יומין סגיאין וישרון בני ישראל ית
 מטרת מימרא דיי ולא נטלין: כ ויש אשר יהיה
 הענן ימים מספר על-המשפן על-פי יהוה יחנו
 ועל-פי יהוה יסעו: ויש אשר יהיה הענן ימים
 מספר על-המשפן על-פי יהוה יחנו ועל-פי יהוה
 יסעו: ואית די הוה עננא יומי דמנן על משפנא
 על מימרא דיי שרן ועל מימרא דיי נטלין:
 כא ויש אשר יהיה הענן מערב עד-בקר ונעלה
 הענן בבקר ונסעו או יומם וליילה ונעלה הענן

וְנִסְעוּ: וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הָעֵנָן מֵעֶרֶב עַד-בֹּקֶר
 וְנִעְלָה הָעֵנָן בְּבֹקֶר וְנִסְעוּ אוֹ יוֹמָם וְלֵילָה וְנִעְלָה
 הָעֵנָן וְנִסְעוּ: וְאִית דִּי תְּהֵא עֲנָנָא מִרְמָשָׁא עַד
 צָפְרָא וּמִסְתַּלַּק עֲנָנָא בְּצָפְרָא וְנִטְלִין אוֹ יָמָם
 וְלֵילִי וּמִסְתַּלַּק עֲנָנָא וְנִטְלִין: כִּי אִוִּימִים אוֹ-
 חֲדָשׁ אִוִּימִים בְּהֶאֱרִיד הָעֵנָן עַל-הַמִּשְׁכָּן לְשֹׁכְנֵי
 עֲלִיּוֹ יַחֲנוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְעוּ וּבִהְעֵלְתוּ
 יִסְעוּ: אִוִּימִים אוֹ-חֲדָשׁ אִוִּימִים בְּהֶאֱרִיד הָעֵנָן
 עַל-הַמִּשְׁכָּן לְשֹׁכְנֵי עֲלִיּוֹ יַחֲנוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְעוּ
 וּבִהְעֵלְתוּ יִסְעוּ: אוֹ תְּרִין יוֹמִין אוֹ יָרְחָא אוֹ עֵדֵן
 בְּעֵדֵן בְּאוֹרְכוֹת עֲנָנָא עַל מִשְׁפָּנָא לְמִשְׁרֵי עֲלוּהִי
 שְׂרָן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא נִטְלִין וּבִאִסְתַּלְּקוּתָהּ נִטְלִין:
 כִּי עַל-פִּי יְהוָה יַחֲנוּ וְעַל-פִּי יְהוָה יִסְעוּ אֶת-
 מִשְׁמֶרֶת יְהוָה שְׁמְרוּ עַל-פִּי יְהוָה בִּידְ-מִשְׁהָ:
 עַל-פִּי יְהוָה יַחֲנוּ וְעַל-פִּי יְהוָה יִסְעוּ אֶת-מִשְׁמֶרֶת
 יְהוָה שְׁמְרוּ עַל-פִּי יְהוָה בִּידְ-מִשְׁהָ: עַל מִימְרָא
 דְּנִי שְׂרָן וְעַל מִימְרָא דְּנִי נִטְלִין יֵת מִטְרַת מִימְרָא
 דְּנִי נִטְרִין עַל מִימְרָא דְּנִי בִּידָא דְּמִשְׁהָ: פ
 א וְיִדְבֵּר יְהוָה אֶל-מִשְׁהָ לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
 אֶל-מִשְׁהָ לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יֵי עִם מִשְׁהָ לְמִימְרָ:
 כ עֲשֵׂה לָךְ שְׁתִּי חֲצוּצָרַת כֶּסֶף מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה
 אֲתָם וְהָיוּ לָךְ לְמִקְרָא הָעֵדָה וּלְמַסַּע אֶת-
 הַמַּחֲנֹת: עֲשֵׂה לָךְ שְׁתִּי חֲצוּצָרַת כֶּסֶף מִקְשָׁה
 תַעֲשֶׂה אֲתָם וְהָיוּ לָךְ לְמִקְרָא הָעֵדָה וּלְמַסַּע
 אֶת-הַמַּחֲנֹת: עַבְד לָךְ תִּתֵּן חֲצוּצָרַת דְּכֶסֶף נָגִיד
 תַּעֲבֵד יִתְּהֵן וְיִתְּהֵן לָךְ לְעֶרְעָא כְּנִשְׁתָּא וּלְאַטְלָא
 יֵת מִשְׁרֵיתָא: ג וְתִקְעוּ בְּהֵן וְנוֹעְדוּ אֱלִיךְ כֹּל-
 הָעֵדָה אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְתִקְעוּ בְּהֵן וְנוֹעְדוּ
 אֱלִיךְ כֹּל-הָעֵדָה אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְיִתְקַעוּ
 בְּהֵן וַיִּזְדַּמְּנוּ לְוַתָּד כֹּל כְּנִשְׁתָּא לְתַרַע מִשְׁפָּן
 זְמַנָּא: ד וְאִם-בָּאֲחַת יִתְקַעוּ וְנוֹעְדוּ אֱלִיךְ
 הַנְּשִׂאִים רֵאשִׁי אֲלֶפֶי יִשְׂרָאֵל: וְאִם-בָּאֲחַת
 יִתְקַעוּ וְנוֹעְדוּ אֱלִיךְ הַנְּשִׂאִים רֵאשִׁי אֲלֶפֶי
 יִשְׂרָאֵל: וְאִם בְּחֵדָא יִתְקַעוּ וַיִּזְדַּמְּנוּ לְוַתָּד

וּבְרַב־כֹּיֵא רִישֵׁי אֲלֶפֶיָא דִּישְׂרָאֵל: ה וְתִקְעֶתֶם
 תְּרוּעָה וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים קִדְמָה:
 וְתִקְעֶתֶם תְּרוּעָה וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים קִדְמָה:
 וְתִתְקַעוּן יִבְבְּתָא וַיִּטְלֹן מִשְׁרֵיתָא דְשְׂרָן קְדוּמָא:
 וְתִקְעֶתֶם תְּרוּעָה שְׁנִית וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים
 תִּימְנָה תְּרוּעָה יִתְקַעוּ לְמַסְעֵיהֶם: וְתִקְעֶתֶם
 תְּרוּעָה שְׁנִית וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים תִּימְנָה
 תְּרוּעָה יִתְקַעוּ לְמַסְעֵיהֶם: וְתִתְקַעוּן יִבְבְּתָא
 תְּנִינֹת וַיִּטְלֹן מִשְׁרֵיתָא דְשְׂרָן דְּרומָא יִבְבְּא
 יִתְקַעוּן לְמִטְלִיגָהוֹן: וּבִהְקַהִיל אֶת-הַקְּהָל
 תִּתְקַעוּ וְלֹא תְּרִיעוּ: וּבִהְקַהִיל אֶת-הַקְּהָל תִּתְקַעוּ
 וְלֹא תְּרִיעוּ: וּבְמִכְנֵשׁ יֵת קְהָלָא תִּתְקַעוּן וְלֹא
 תִּיבְבוּן: ה וּבְנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים יִתְקַעוּ בַּחֲצוּצֹת
 וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: וּבְנֵי אֹהֶרֶן
 הַכֹּהֲנִים יִתְקַעוּ בַּחֲצוּצֹת וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם
 לְדֹרֹתֵיכֶם: וּבְנֵי אֹהֶרֶן כְּהֻנָּא יִתְקַעוּן בַּחֲצוּצֹתָא
 וְיִהְיוּן לְכוֹן לְקִנֵּם עֲלֵם לְדֹרֵיכוֹן: ט וְכִי-תִבְּאוּ
 מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל-יְהִצֵּל הַצָּרִר אֲתָכֶם
 וְהִרְעַתֶּם בַּחֲצוּצֹת וּנְזַפְרָתֶם לִפְנֵי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשְׁעֶתֶם מֵאִיבֵיכֶם: וְכִי-תִבְּאוּ
 מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל-יְהִצֵּל הַצָּרִר אֲתָכֶם וְהִרְעַתֶּם
 בַּחֲצוּצֹת וּנְזַפְרָתֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשְׁעֶתֶם
 מֵאִיבֵיכֶם: וְאִרִי תַעֲלוּן לְאַנְחָא קְרָבָא בְּאַרְעֵכוֹן
 עַל מְעִיקֵי דְמַעֲיָקִין לְכוֹן וְתִיבְבוּן בַּחֲצוּצֹתָא
 וַיִּיעוֹל דְּוִכְנֵיכוֹן לְטָבָא קְדָם יֵי אֲלֵהֲכוֹן
 וְתִתְפַּרְקוּן מִסַּנְאִיכוֹן: י וּבְיוֹם שְׂמַחְתְּכֶם
 וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשְׁכֶם וְתִקְעֶתֶם
 בַּחֲצוּצֹת עַל עֲלֻתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ
 לָכֶם לְזִכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 וּבְיוֹם שְׂמַחְתְּכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשְׁכֶם
 וְתִקְעֶתֶם בַּחֲצוּצֹת עַל עֲלֻתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי
 שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וּבְיוֹם חֲדוּתְכוֹן וּבְמוֹעֲדֵיכוֹן
 וּבְרֵשֵׁי יְרֻחֵיכוֹן וְתִתְקַעוּן בַּחֲצוּצֹתָא עַל

טקס משרית ראובן לחיליהון ועל חילה אליצור
 בר שדיאור: יט ועל-צבא מטה בני שמעון
 שלמיאל בן-צורישידי: ועל-צבא מטה בני
 שמעון שלמיאל בן-צורישידי: ועל חילא דשבטא
 דבני שמעון שלמיאל בר צורישידי: כ ועל-צבא
 מטה בני-גד אליסף בן-דעואל: ועל-צבא מטה
 בני-גד אליסף בן-דעואל: ועל חילא דשבטא
 דבני גד אליסף בר דעואל: כא ונסעו הקהתים
 גשאי המקדש והקימו את-המושפן עד-באם:
 ונסעו הקהתים גשאי המקדש והקימו את-
 המושפן עד-באם: ונטלין בני קהת נטלי מקדשא
 ומקימין ית משכנא עד מתיהוד: כב ונסע דגל
 מחנה בני-אפרים לצבאתם ועל-צבאו
 אלישמע בן-עמיהוד: ונסע דגל מחנה בני-
 אפרים לצבאתם ועל-צבאו אלישמע בן-עמיהוד:
 ונטל טקס משרית בני אפרים לחיליהון ועל
 חילה אלישמע בר עמיהוד: כג ועל-צבא מטה
 בני מנשה גמליאל בן-פדהצור: ועל-צבא מטה
 בני מנשה גמליאל בן-פדהצור: ועל חילא
 דשבטא דבני מנשה גמליאל בר פדהצור:
 כד ועל-צבא מטה בני בנימן אבידן בן-גדעוני:
 ועל-צבא מטה בני בנימן אבידן בן-גדעוני: ועל
 חילא דשבטא דבני בנימן אבידן בר גדעוני:
 כה ונסע דגל מחנה בני-דן מאסף לכל-המחנות
 לצבאתם ועל-צבאו אחיעזר בן-עמישידי: ונסע
 דגל מחנה בני-דן מאסף לכל-המחנות לצבאתם
 ועל-צבאו אחיעזר בן-עמישידי: ונטל טקס
 משרית בני דן מכניש לכל משריתא לחיליהון
 ועל חילה אחיעזר בר עמישידי: כו ועל-צבא
 מטה בני אשר פגעיאל בן-עכרון: ועל-צבא
 מטה בני אשר פגעיאל בן-עכרון: ועל חילא
 דשבטא דבני אשר פגעיאל בר עכרון: כז ועל-
 צבא מטה בני נפתלי אחירע בן-ענין: ועל-
 צבא מטה בני נפתלי אחירע בן-ענין: ועל חילא

עלותכון ועל נכסת קודשיכון ויהונן לכון
 לדוכנא קדם אלהכון אנא יי אלהכון: פ
 חמישי יא ויהי בשנה השנית בחדש השני
 בעשרים בחדש נעלה הענן מעל משפן
 הערת: ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים
 בחדש נעלה הענן מעל משפן הערת: והיה
 בשמא תניתא בירחא תנינא בעשרין לירחא
 אסתלק עננא מעלוי משכנא דסהרותא: יג ויסעו
 בני-ישראל למסעיהם ממדבר סיני וישפן
 הענן במדבר פארן: ויסעו בני-ישראל
 למסעיהם ממדבר סיני וישפן הענן במדבר
 פארן: ונטלו בני ישראל למטלניהון ממדברא
 דסיני ושרא עננא במדברא דפארן: יד ויסעו
 בראשנה על-פי יהוה ביד-משה: ויסעו
 בראשנה על-פי יהוה ביד-משה: ונטלו
 בקדמיתא על מימרא דיי בידא דמשה: ה ויסע
 דגל מחנה בני-יהודה בראשנה לצבאתם
 ועל-צבאו נחשון בן-עמינדב: ויסע דגל מחנה
 בני-יהודה בראשנה לצבאתם ועל-צבאו נחשון
 בן-עמינדב: ונטל טקס משרית בני יהודה
 בקדמיתא לחיליהון ועל חילה נחשון בר
 עמינדב: ו ועל-צבא מטה בני יששכר נתנאל
 בן-צוער: ועל-צבא מטה בני יששכר נתנאל
 בן-צוער: ועל חילא דשבטא דבני יששכר נתנאל
 בר צוער: ו ועל-צבא מטה בני זבולן אליאב
 בן-חלן: ועל-צבא מטה בני זבולן אליאב בן-חלן:
 ועל חילא דשבטא דבני זבולן אליאב בר חלון:
 ז והורד המשפן ונסעו בני-גרשון ובני מררי
 גשאי המשפן: והורד המשפן ונסעו בני-גרשון
 ובני מררי גשאי המשפן: ומתפרק משכנא
 ונטלין בני גרשון ובני מררי נטלי משכנא:
 ח ונסע דגל מחנה ראובן לצבאתם ועל-צבאו
 אליצור בן-שדיאור: ונסע דגל מחנה ראובן
 לצבאתם ועל-צבאו אליצור בן-שדיאור: ונטל

מחלף תלתא יומין וארון קימא דני נטל
קדמיהון מחלף תלתא יומין לאתקנא להון
אתר בית מישרי: לא וענן יהוה עליהם יומם
בנסעם מן-המחנה: וענן יהוה עליהם יומם
בנסעם מן-המחנה: וענן יקרא דני עליהון
ביממא במטלהון מן משריתא: ס

ששי לה ויהי בנסע הארן ויאמר משה קומה |
יהוה ויפצו איביד וינסו משנאיך מפניך: ויהי
בנסע הארן ויאמר משה קומה | יהוה ויפצו
איביד וינסו משנאיך מפניך: והוה במטל ארונא
ואמר משה אתגלי ?? ויתפדרון סנאיך ויערקון
בעלי דבךד מן קדמך: לא ובגחה יאמר שובה
יהוה רבבות אלפי ישראל: ובגחה יאמר שובה
יהוה רבבות אלפי ישראל: ובמשוהי אמר טוב
?? שרי ביקרך בגו רבות אלפיא
דישראל: פ א ויהי העם כמתאננים רע באזני
יהוה וישמע יהוה ויחר אפו ותבער-בם אש
יהוה ותאכל בקצה המחנה: ויהי העם
כמתאננים רע באזני יהוה וישמע יהוה ויחר אפו
ותבער-בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה:
והוה עמא פד מסתקפין ביש קדם ?? ושמיע
קדם ?? ויתקף רגזה ודלקת בהון אשתא מן קדם
?? ושציאת בספי משריתא: ג ויצעק העם
אל-משה ויתפלל משה אל-יהוה ותשקע
האש: ויצעק העם אל-משה ויתפלל משה
אל-יהוה ותשקע האש: וצוח עמא על משה
וצלי משה קדם ?? ואשתקעת אשתא: ג ויקרא
שם-המקום ההוא תבערה פי-בערה כם אש
יהוה: ויקרא שם-המקום ההוא תבערה פי-
בערה כם אש יהוה: וקרא שמא דאתרא ההוא
דלקתא ארי דלקת בהון אשתא מן קדם ??:
ד והאספסוף אשר בקרב התאו התאו וישבו
ויכבו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשׁר:
ד והאספסוף אשר בקרב התאו התאו וישבו ויכבו

דשכטא דבני נפתלי אחריע בר עינן: כה אלה
מסעי בני-ישראל לצבאתם ויפיעו: אלה מסעי
בני-ישראל לצבאתם ויפיעו: אלן מטלני בני
ישראל לחיליהון ונטלו: ס כט ויאמר משה
לחבב בן-רעואל המדיני חתן משה נסעים |
אנחנו אל-המקום אשר אמר יהוה אתן
לכם לכה אתנו והטבנו לך פי-יהוה דבר-טוב
על-ישראל: ויאמר משה לחבב בן-רעואל
המדיני חתן משה נסעים | אנחנו אל-המקום
אשר אמר יהוה אתן לכם לכה אתנו
והטבנו לך פי-יהוה דבר-טוב על-ישראל: ואמר
משה לחבב בר רעואל מדנאחא חמוהי דמשה
נטלין אנחנא לאתרא די אמר ?? יתה אמן כוון
איתא עמנא ונוטיב לך ארי ?? מליל לאיתאה
טבא על ישראל: ז ויאמר אליו לא אלה פי
אם-אל-ארצי ואל-מולדתי אלה: ויאמר אליו
לא אלה פי אם-אל-ארצי ואל-מולדתי אלה:
ואמר לה לא אזל אלהן לארעי ולילדותי אזל:
א ויאמר אל-נא תעזב אתנו פי | על-כן ידעת
חנתנו במדבר והיית לנו לעינים: ויאמר אל-נא
תעזב אתנו פי | על-כן ידעת חנתנו במדבר
והיית לנו לעינים: ואמר לא כען תשבוק יתנא
ארי על כן ידעת פד תוינא שרן במדברא וגבורן
דאתעבידן לנא חזיתא כעניך: ז ויהי פי-תלך
עמנו והיה | הטוב ההוא אשר ייטיב יהוה
עמנו והטבנו לך: והיה פי-תלך עמנו והיה |
הטוב ההוא אשר ייטיב יהוה עמנו והטבנו לך:
ויהי ארי תול עמנא ויהי טבא ההוא די יוטיב
?? עמנא ונוטיב לך: ז ויסעו מהר יהוה דרדך
שלושת ימים וארון ברית-יהוה נסע לפניהם
דרדך שלושת ימים לתור להם מנוחה: ויסעו
מהר יהוה דרדך שלושת ימים וארון ברית-יהוה
נסע לפניהם דרדך שלושת ימים לתור להם
מנוחה: ונטלו מטורא דאתגלי עלוהי יקרא דני

גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר: ויערכבין די ביניהון שאילו שאלתא וקבו ובכו אף בני ישראל ואמרו מן ייכלנא בסרא: וזכרנו את־הדגה אשר־נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת־החציר ואת־הבצלים ואת־השומים: וזכרנו את־הדגה אשר־נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת־החציר ואת־הבצלים ואת־השומים: דכירן אנחנו ית נוינא דהוינא אכלין במצרים מגן ית בוצינא וית אבטיחא וקרתי ובוצלי ותומי: ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אלהמן עינינו: ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אלהמן עינינו: וכען נפשנא תאיבא לית כל מדעם אלהן למנא עיננא: וזהמן בורעגד הוא ועינו פעין הבדלח: והמן בורעגד גד הוא ועינו פעין הבדלח: ומנא כבר זרע גדא הוא וחוזה כחזו בדלחא: השמו העם ולקטו וטחנו ברחים או דכו במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן: שמו העם ולקטו וטחנו ברחים או דכו במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן: שזיין עמא ולקטין דצבי טחין בריחא או דצבי דאיך במדכתא ומבשלין לה בקדרא ועבדין יתה גריצן והוה טעמה כטעם דליש במשחא: ובדרדת הפל עליהמחנה לילה ירד המן עליו: ובדרדת הפל עליהמחנה לילה ירד המן עליו: וכד נחת טלא על משריתא ליליא נחת מנא עלוהי: וישמע משה את־העם בכה למשפחתיו איש לפתח אהלו ויחר־אף יהוה מאד ובעיני משה רע: וישמע משה את־העם בכה למשפחתיו איש לפתח אהלו ויחר־אף יהוה מאד ובעיני משה רע: וישמע משה ית עמא כען לזרעיתהון גבר בתרע משפנה ותיקף רגזא די לחדא ובעיני

משה ביש: ויאמר משה אליהוה למה הרעת לעבדך ולמה לא־מציתי חסר א חן בעיניך לשום את־משא כל־העם הזה עלי: ויאמר משה אליהוה למה הרעת לעבדך ולמה לא־מציתי חן בעיניך לשום את־משא כל־העם הזה עלי: ואמר משה קדם יי למא אבאשמתא לעבדך ולמא לא אשפחית רחמין קדמך לשואה ית מטול כל עמא הדין עלי: י האנכי הריתי את כל־העם הזה אם־אנכי ילדתיהו פי־תאמר אלי שאהו בחיקך פאשר ישא האמן את־הינק על האדמה אשר נשבעת לאבתיו: האנכי הריתי את כל־העם הזה אם־אנכי ילדתיהו פי־תאמר אלי שאהו בחיקך פאשר ישא האמן את־הינק על האדמה אשר נשבעת לאבתיו: האב אנא לכל עמא הדין אם בני אנון דאמרת לי סוכרהי בתקפך פמא דמסוכר תרבנא ית ינקא על ארעא די קנימתא לאבהתוהי: מאין לי בשר לתת לכל־העם הזה כריבפו עלי לאמור תנה־לנו בשר ונאכלה: מאין לי בשר לתת לכל־העם הזה כריבפו עלי לאמור תנה־לנו בשר ונאכלה: מן לי בשרא למייהב לכל עמא הדין ארי כען עלי למימר הב לנא בסרא וניכול: לא־אוכל אנכי לבדי לשאת את־כל־העם הזה פי כבד ממני: לא־אוכל אנכי לבדי לשאת את־כל־העם הזה פי כבד ממני: לית אנא יכיל בלחודי לסוכרא ית כל עמא הדין ארי יקיר מני: וואם־ככה א את־עשה לי הרגני נא הרג אם־מצאתי חן בעיניך ואל־אראה ברעתי: וואם־ככה א את־עשה לי הרגני נא הרג אם־מצאתי חן בעיניך ואל־אראה ברעתי: ואם כדן את עבד לי קטלני כען קטול אם אשפחית רחמין קדמך ולא אחזי כבישתי: פ ויאמר יהוה אל־משה אספה־לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת פיהם

ימים עד אשר יצא מאפכם והיה לכם לזרא וען
 פרימאסתם את יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו
 לאמר למה זה יצאנו ממצרים: עד ירח יומין עד
 די תקוצוין בה ויהי לכוז לתקלא חלף דקצתוין
 ית מימרא דיי דשכנתה שרית בניכוז ובכיתוין
 קדמוהי למימר למא דנו נפקנא ממצרים:
 כה ויאמר משה שש מאות אלף רגלי העם
 אשר אנכי בקרב ואתה אמת בשל אתן
 להם ואכלו חדש ימים: ויאמר משה שש מאות
 אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב ואתה אמת
 בשל אתן להם ואכלו חדש ימים: ויאמר משה
 שית מאה אלפין גברא רגלאה עמא די אנא
 בנייהוין ואת אמת בסרא אתן להון וייכלוין ירח
 יומין: כה הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם
 אם את פלדגי הים יאסף להם ומצא להם:
 הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את פל-
 דגי הים יאסף להם ומצא להם: הען ותורין
 יתנפסוין להון היסקוין להון אם ית כל נוני גמא
 יתפנשוין להון היסקוין להון: פ כה ויאמר יהוה
 אלימשה הני יהוה תקצר עתה תראה היקרד
 דברי אם לא: ויאמר יהוה אלימשה הני יהוה
 תקצר עתה תראה היקרד דברי אם לא: ויאמר
 יי למשה המימרא דיי יתעבב כען תחזי
 היצרענך פתגמי אם לא: כה ויצא משה וידבר
 אליהעם את דברי יהוה ויאסף שבעים איש
 מזקני העם ועמד אתם סביבת האהל: ויצא
 משה וידבר אליהעם את דברי יהוה ויאסף
 שבעים איש מזקני העם ועמד אתם סביבת
 האהל: ונפק משה ומליל לעמא ית פתגמיא דיי
 וכגש שבועין גברא מסבי עמא ואקם יתהוין
 סחור סחור למשפנא: כה וירד יהוה | בענן
 וידבר אליו ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן
 על שבעים איש הזקנים והי כנוח עליהם
 הרוח ויתנבאו ולא יספו: וירד יהוה | בענן

זקני העם ושטריו ולקחת אתם אליהל מועד
 והתוצבו שם עמך: ויאמר יהוה אלימשה
 אסף לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת
 בייהם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אליהל
 מועד והתוצבו שם עמך: ויאמר יי למשה כנוש
 קדמי שבועין גברא מסבי ישראל די ידעת ארי
 אנון סבי עמא וסרכוהי ותדבר יתהון למשפן
 זמנא ויתעמדוין תמן עמך: י וירדתי ודברתי
 עמך שם ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי
 עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא תשא
 אתה לבדך: וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתי
 מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך
 במשא העם ולא תשא אתה לבדך: ואתגלי
 ואמלל עמך תמן וארבי מן רוחא דעלך ואשווי
 עליהון ויסוכרוין עמך במטול עמא ולא תסוכר
 את בלחודך: יי ואלה העם תאמר התקדשו
 למחר ואכלתם בשר פי בכותם באוני יהוה
 לאמר מי יאכלנו בשר פייטוב לנו במצרים
 ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם: ואלה העם
 תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר פי בכותם
 באוני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר פייטוב לנו
 במצרים ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם: ולעמא
 תימר אודמנו למחר ותיכלוין בסרא ארי בכיתוין
 קדם יי למימר מן יכלנא בסרא ארי טב לנא
 במצרים ויתן יי לכוז בסרא ותיכלוין: י לא יום
 אחד תאכלוין ולא יומים ולא | חמשה ימים
 ולא עשרה ימים ולא עשרים יום: לא יום אחד
 תאכלוין ולא יומים ולא | חמשה ימים ולא עשרה
 ימים ולא עשרים יום: לא יומא חד תיכלוין ולא
 תרין יומין ולא חמשא יומין ולא עשרא יומין
 ולא עשרין יומין: כה עד | חדש ימים עד
 אשר יצא מאפכם והיה לכם לזרא וען פרי
 מאסתם את יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו
 לאמר למה זה יצאנו ממצרים: עד | חדש

וידבר אליו ויאצל מן־הרוח אשר עליו ויתן
 על־שבעים איש הזקנים ויהי כנוח עליהם הרוח
 ויתנבאו ולא יספו: ואתגלי יי בעננא ומליל עמה
 ורבי מן רוחא די עלוהי ויהב על שבעין גברא
 סביא ויהוה פד שרת עליהון רוחא דנבואה
 ומתנבאין ולא פסקין: כו וישארו שני־אנשים |
 במחנה שם האחד | אלדד ושם השני מידד
 ותנח עליהם הרוח והמה בכתבים ולא יצאו
 האהלה ויתנבאו במחנה: וישארו שני־אנשים |
 במחנה שם האחד | אלדד ושם השני מידד
 ותנח עליהם הרוח והמה בכתבים ולא יצאו
 האהלה ויתנבאו במחנה: ואשתארו תרין גברין
 במשריתא שום חד אלדד ושום תנינא מידד
 ושרת עליהון רוחא דנבואה ואנון בכתביא ולא
 נפקו למשכנא ואתנביאו במשריתא: כז וירץ
 הנער ויגד למשה ויאמר אלדד ומידד
 מתנבאים במחנה: וירץ הנער ויגד למשה
 ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה: ורהט
 עולמא וחוי למשה ואמר אלדד ומידד מתנבאין
 במשריתא: כח ויען יהושע בן־נון משרת משה
 מבחריו ויאמר אדני משה בלאם: ויען יהושע
 בן־נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה
 בלאם: ואתב יהושע בר נון משמשנה דמשה
 מעולמותה ואמר רבוני משה אסרגון: כט ויאמר
 לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל־עם יהוה
 נביאים פיייתן יהוה אתרוחו עליהם: ויאמר
 לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל־עם יהוה
 נביאים פיייתן יהוה אתרוחו עליהם: ואמר לה
 משה הקנאתי את מקני לי רעינא פון ויהון כל
 עמא דיי נביאן ארי יתן יי ית רוחא דנבואתה
 עליהון:

ישראל: לא ורוח נסע | מאת יהוה ויגו שלוים
 מן־הים וימש על־המחנה כדרד יום פה
 וכדרד יום פה סביבות המחנה וכאמתים
 על־פני הארץ: ורוח נסע | מאת יהוה ויגו
 שלוים מן־הים וימש על־המחנה כדרד יום פה
 וכדרד יום פה סביבות המחנה וכאמתים על־פני
 הארץ: ורוחא נטל מן קדם יי ואפרח שליו מן
 ימא ורמא על משריתא כמהלך יומא לכא
 וכמהלך יומא לכא סחור סחור למשריתא וכרום
 תרתין אמין על אפי ארעא: לו ויקם העם
 בל־היום שהוא ובל־הלילה וכל | יום המחרת
 ויאספו את־השליו הממעיט אסף עשרה
 חמרים וישטחו להם שמוח סביבות המחנה:
 ויקם העם בל־היום שהוא ובל־הלילה וכל | יום
 המחרת ויאספו את־השליו הממעיט אסף עשרה
 חמרים וישטחו להם שמוח סביבות המחנה:
 וקם עמא פל יומא שהוא וכל ליליא וכל יומא
 דבתרוהי וכנשו ית שליו דאזער פנש עשרא
 דגורין וישטחו להון משטיחין סחור סחור
 למשריתא: לא הבשר עודנו בין שניהם טרם
 יכרת ואף יהוה חרה בעם ויך יהוה בעם מפה
 רבה מאד: הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת
 ואף יהוה חרה בעם ויך יהוה בעם מפה רבה
 מאד: בסרא עד פען בין שניהון עד לא פסק
 ורגזא דיי תקיף בעמא וקטל יי בעמא קטול סגי
 לחדא: לה ויקרא את־שם־המקום שהוא קברות
 התאוה פיי־שם קברו את־העם המתאונים:
 ויקרא את־שם־המקום שהוא קברות התאוה
 פיי־שם קברו את־העם המתאונים: וקרא ית שמא
 דאתרא שהוא קברי דמשאלי ארי תמן קברו ית
 עמא דשאילו: לה מקברות התאוה נסעו העם
 חצרות ויהיו בחצרות: מקברות התאוה נסעו
 העם חצרות ויהיו בחצרות: מקברי דמשאלי
 נטלו עמא לחצרות ויהו בחצרות: פ א ותדבר

לא כן עבדי משה בכל ביתי מהימן הוא: ה פה
 אֲלֶיֶּהָ אֲדַבְּרֶנּוּ וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידָתָ וּתְמִנַּת
 יְהוָה יָבִיט וּמְדוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדֵי
 כְּמוֹשֶׁה: פה אֲלֶיֶּהָ אֲדַבְּרֶנּוּ וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידָתָ
 וּתְמִנַּת יְהוָה יָבִיט וּמְדוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר
 בְּעַבְדֵי כְּמוֹשֶׁה: מִמְּלַל עִם מִמְּלַל מְלֻלָּא עִמָּה
 בְּחִזּוֹ וְלֹא בְּחִדּוֹן וּדְמוּת יִקְרָא דַּיִּי מִסְּתַפְּלָ וּמָא
 דִּין לֹא דְחִלְתוֹן לְמִלְלָא בְּעַבְדֵי כְּמוֹשֶׁה: ט וַיִּחַר־
 אַף יְהוָה בָּם וַיִּלְחֹד: וַיִּחַר־אַף יְהוָה בָּם וַיִּלְחֹד:
 וּתְקִיף רַגְזָא דַּיִּי בְּהוֹן וְאַסְתַּלֵּק: י וַהֲעֵנָּן סָר מֵעַל
 הָאֹהֶל וְהִנֵּה מֵרִים מִצְרַעַת פְּשֻׁלָּג וַיִּפֹּן אַהֲרֹן
 אֶל־מֵרִים וְהִנֵּה מִצְרַעַת: וַהֲעֵנָּן סָר מֵעַל הָאֹהֶל
 וְהִנֵּה מֵרִים מִצְרַעַת פְּשֻׁלָּג וַיִּפֹּן אַהֲרֹן אֶל־מֵרִים
 וְהִנֵּה מִצְרַעַת: וַעֲנָנָא אֶסְתַּלֵּק מֵעַלְיֵי מִשְׁכַּנָּא וְהָא
 מֵרִים חִנְרָא כְּתֻלְגָא וְאַתְפְּנֵי אַהֲרֹן לְוַת מֵרִים וְהָא
 סְגִירַת: יא וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי
 אֶל־נָא תִּשֶׁת עֲלֵינוּ חֲפָאֵת אֲשֶׁר נֹאֲלָנוּ וְאֲשֶׁר
 חֲטָאנוּ: וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי
 תִּשֶׁת עֲלֵינוּ חֲפָאֵת אֲשֶׁר נֹאֲלָנוּ וְאֲשֶׁר חֲטָאנוּ:
 וַאֲמַר אַהֲרֹן לְמֹשֶׁה בְּכַעַר רַבּוּנִי לֹא כַעַן תִּשׁוּי
 עֲלֵנָא חוּבָא דְאַטְפִּשְׁנָא וְדִי סְרַחְנָא: יב אֶל־נָא
 תְּהִי כְּפֹת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ וַיֵּאֱכַל חֲצִי
 בְּשָׂרוֹ: אֶל־נָא תְּהִי כְּפֹת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם
 אִמּוֹ וַיֵּאֱכַל חֲצִי בְּשָׂרוֹ: לֹא כַעַן תִּתְרַחֵק דָּא
 מִבִּינָנָא אֲרִי אַחְתָּנָא הִיא צְלִי כַעַן עַל בְּסִרָא
 מִיתָא הֲדִין דִּי בַּהּ וַיִּתְּסִי: יג וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־
 יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ: וַיִּצְעַק מֹשֶׁה
 אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ: וְצִלֵּי מֹשֶׁה
 קָדָם יי לְמִימֵר אֶלְהָא בְּכַעַר אִסִּי כַעַן יִתְּה: פ
 כַּפְסִיר ד' וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאָבִיָּה יִרְק יִרְק
 בְּפִנְיָה הִלָּא תְּפֻלָּם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְפֹּר שְׁבַעַת
 יָמִים מְחוּץ לְמַחֲנֵה וְאַחַר תֵּאֱסָף: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה וְאָבִיָּה יִרְק יִרְק בְּפִנְיָה הִלָּא תְּפֻלָּם
 שְׁבַעַת יָמִים תִּסְפֹּר שְׁבַעַת יָמִים מְחוּץ לְמַחֲנֵה

מֵרִים וְאַהֲרֹן בְּמוֹשֶׁה עַל־אֲדוֹת הָאִשָּׁה הַכְּשִׁית
 אֲשֶׁר לָקַח כִּי־אִשָּׁה כְּשִׁית לָקַח: וּתְדַבֵּר מֵרִים
 וְאַהֲרֹן בְּמוֹשֶׁה עַל־אֲדוֹת הָאִשָּׁה הַכְּשִׁית אֲשֶׁר
 לָקַח כִּי־אִשָּׁה כְּשִׁית לָקַח: וּמְלִלַת מֵרִים וְאַהֲרֹן
 בְּמוֹשֶׁה עַל עֶסֶק אַתְתָּא שְׁפָרְתָא דִּי נְסִיב אֲרִי
 אַתְתָּא שְׁפָרְתָא דְנְסִיב רְחִיק: ג וַיֹּאמְרוּ הֲרַק
 אֲדָבְכֵמוֹשֶׁה דְּבַר יְהוָה הִלָּא גַם־בָּנוּ דְּבַר וַיִּשְׁמַע
 יְהוָה: וַיֹּאמְרוּ הֲרַק אֲדָבְכֵמוֹשֶׁה דְּבַר יְהוָה הִלָּא
 גַם־בָּנוּ דְּבַר וַיִּשְׁמַע יְהוָה: וְאַמְרוּ הִלְחֹד בְּרַם
 כְּמוֹשֶׁה מְלִיל יי הִלָּא אַף עֲמָנָא מְלִיל וְשִׁמְעֵ
 קָדָם יי: ג וְהָאִישׁ מֹשֶׁה כְּתִיב עֵנוּ קָרִי עֵנוּ מְאֹד
 מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה: וְהָאִישׁ
 מֹשֶׁה עֵנוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
 הָאָדָמָה: וּגְבָרָא מֹשֶׁה עֲנוּתָן לְחֻדָּא מִכָּל אִנְשָׁא
 דִּי עַל אִפִּי אֲרַעָא: ס ד' וַיֹּאמֶר יְהוָה פְּתָאֵם
 אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־מֵרִים צֵאוּ שְׁלֹשְׁתְּכֶם
 אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתֶּם: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 פְּתָאֵם אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־מֵרִים צֵאוּ
 שְׁלֹשְׁתְּכֶם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתֶּם: וַאֲמַר
 יי בְּתַפְףָּ לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן וּלְמֵרִים פּוֹקוּ תְּלַתִּיכוֹן
 לְמִשְׁפַּן זְמָנָא וּנְפָקוּ תְּלַתִּיהוֹן: ה וַיִּרְדּוּ יְהוָה
 בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמִד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אַהֲרֹן
 וּמֵרִים וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם: וַיִּרְדּוּ יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן
 וַיַּעֲמִד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אַהֲרֹן וּמֵרִים וַיֵּצְאוּ
 שְׁנֵיהֶם: וְאַתְגְּלִי יי בְּעַמּוּדָא דְעֲנָנָא וְקַם בְּתַרְע
 מִשְׁכַּנָּא וַיִּקְרָא אַהֲרֹן וּמֵרִים וּנְפָקוּ תְּרוּיְהוֹן:
 וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ־נָא דְבַרִּי אִם־יְהִיֶּה נְבִיאֲכֶם
 יְהוָה בְּמִרְאָה אֵלָיו אֲתוֹדַע בְּחִלּוֹם אֲדַבְּרֶנּוּ:
 וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ־נָא דְבַרִּי אִם־יְהִיֶּה נְבִיאֲכֶם יְהוָה
 בְּמִרְאָה אֵלָיו אֲתוֹדַע בְּחִלּוֹם אֲדַבְּרֶנּוּ: וַאֲמַר
 שְׁמַעוּ כַעַן פְּתַגְמִי אִם יְהוֹן לְכוֹן נְבִיאִין אָנָּא יי
 בְּחִזּוֹן אָנָּא מְתַגְּלִי לְהוֹן בְּחִלְמִין אָנָּא מְמַלְל
 עִמָּהוֹן: ז לֹא־כֵן עַבְדֵי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן
 הוּא: לֹא־כֵן עַבְדֵי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא:

ואחר תאסף: ואמר יי למשה ואלו אבוהא מננה
 נזיף בה הלא תתפלם שבועא יומין תסתגר שבועא
 יומין מברא למשריתא ובתר פן תתפגש:
 ואתפגר מרים מחויז למחנה שבועת ימים
 והעם לא נסע עד תאסף מרים: ותפגר מרים
 מחויז למחנה שבועת ימים והעם לא נסע עד

האסף מרים: ואתפגרת מרים מברא למשריתא
 שבועא יומין ועמא לא נטל עד דאתפגשת מרים:
 ואתר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר
 פארן: ואתר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר
 פארן: ובתר פן נטלו עמא מחצרות ושרו
 במדברא דפארן: פ פ פ קל"ו פסוקים, מהללא"ל סימן.

הפטרה לפרשת בעלותך בזכריה פרק ב

ב י רני ושמחי בתיציון כי הנניבא ושכנתי בתוכך באם יהוה: ונלוז גוים רבים אל יהוה
 ביום ההוא והיו לי לעם ושכנתי בתוכך וידעת כיהוה צבאות שלחני אליך: ונחל יהוה
 את יהודה חלקו על אדמת הקדש ובחר עוד בירושלים: הם כלבשר מפני יהוה כי געור
 מפעון קדשו: ג ויראני את יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך יהוה והשטן עמד על ימינו
 לשטנו: ד ויאמר יהוה אל השטן יגער יהוה בך השטן ויגער יהוה בך הבחר בירושלים הלא
 זה אוד מצל מאש: ה ויהושע היה לבש בגדים צאנים ועמד לפני המלאך: וינען ויאמר
 אל העמדים לפניו לאמור הסירו הבגדים הצאנים מעליו ויאמר אליו ראה העברתי מעליך ענוד
 והלבש אתך מחלצות: ה ויאמר ושימו צניף טהור על ראשו וישימו הצניף הטהור על ראשו
 וילבשו בגדים ומלאך יהוה עמד: ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר: וכה אמר יהוה צבאות
 אם בדרכי תלך ואם את משמרת תשמר וגם אתה תרין את ביתי וגם תשמר את חצרי ונתתי
 לך מהלכים בין העמדים האלה: ה שמע יא יהושע | הכהן הגדול אתה ורעיך הישבים לפניך
 פראנשי מופת המה כיהנני מביא את עבדי צמח: כ פי | הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע
 על אבן אחת שבועה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה צבאות ומשתי את עון הארץ והיא
 ביום אחד: כ ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה:
 ד וישב המלאך הדבר כי ויעירני פאיש אשר יעור משנתו: ד ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר
 ראיתי והנה מנורת זהב פלה וגלה על ראשה ושבעה גרתייה עליה שבעה ושבעה מוצקות
 לגרות אשר על ראשה: וישנים זיתים עליה אחד מימין הגלה ואחד על שמאלה: וישן ואמר
 אל המלאך הדבר כי לאמר מה אלה אדני: ה וישן המלאך הדבר כי ויאמר אלי הלא ידעת
 מה המה אלה ואמר לא אדני: וינען ויאמר אלי לאמר זה דבר יהוה אל זרפבל לאמר לא
 בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר יהוה צבאות: וימאתה הרה גדול לפני זרפבל למושר
 והציא את האבן הראשה תשאות תן חן לה:

לזכות אנשי החסד הדגולים
 הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחוק
 ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
 בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש